

Horváth Gita

*Pöpöpapa
és*

a kutyákok

2022

HORVÁTH GITA

PÖPÖPAPA ÉS A KUTYÁKOK

Az eredeti meseregény Würtz Ádám rajzaival
a Móra Könyvkiadó gondozásában jelent meg – Budapest, 1970.

Borítóterv: Horváth Péter

© Horváth Gita, 1970

ISBN: 978-615-01-5089-5

MOTTO:

A BORÍTÓN EGY TÖBB, MINT FÉL ÉVSZÁZADOS FÉNYKÉP
A PULIKUTYÁMRÓL ÉS A VIZSLÁRÓL. ŐK KETTEN PISZKE
ÉS BONIFÁC MODELLJEI. RÓLUK ÍRTAM A MESEREGÉNYT.

TARTALOM

1	Megismeritek a bánatos-bús pofájú Bonifácot, akinek legeslegutolsó kérdése van, a jószágos Pöppapát, akinek furcsa érzése van, és valakit, aki betoppan.....	5
2	Megismeritek a valakit, aki betoppan, akinek méghezza fehér, de milyen csillagmellénye is van! Meghallgatjátok Bonifácot, amikor kornyikál, sőt a fehér csillagmellényes valaki, még az is kornyikál	10
3	Megtudjátok, melyik nap mesenap, és melyik nem mesenap, és mért éppen mesenapon sóhajtozik pizske olyan nagyokat	19
4	Megismeritek Ribizkét, akinek szőke-röpke copfja van, egy igazi nagy titka van, hogy mi titka, megtudjátok, ha még egy kicsikét vártok	23
5	Megtudjátok: Ribizkéből lesz-e kiskutya, ha négykézláb jár egy kislány ügyes vagy suta? Kutya farkát csóválja-e? Estére már kiskutya-e? Megkutyul-e Pöppapa unokahúga?.....	31
6	Bonifác vizslálkodni tanítja Ribizkét, de nem tudja legyőzni Pizskét, mégsem lesz első Pizske: hármuk közül a legokosabb Ribizke.....	36
7	Nemsokára Ribizkéből kutya lesz, éppen ezért a mesének vége lesz	41

**Megismeritek a bánatos-bús pofájú Bonifácot,
akinek legeslegutolsó kérdése van, a jóságos Pöpöpapát,
akinek furcsa érzése van, és valakit, aki betoppan**

Egyszer volt, hol nem volt, de volt, mert mi lenne most, ha nem lett volna, volt egy hegyes erdészház a Gyíkszöld-hegyek kellős közepén, Csöpögőn. Annak a hegyes erdészháznak a teteje olyan hegyes volt, hogy majdnem az eget verte, vagyis az ezüstitörzsű fák csücskít. Annak az erdészháznak mindkét oldalán, az egyik oldalán is meg a másikon is, volt két hegyes kutyaház. A nagyobbik olyan hegyes volt, hogy majd az eget verte, vagyis a susogó-csengő bokrok csücskít. A kisebbik meg olyan hegyes, hogy majd az eget verte, vagyis a legpirosabb pipacs leglágyabb szirmát. Ha fújt a szél, a pipacs megrázta a fejét, rászórta a hegyes ki kutyaházra fekete virágpórát, és annak a hegye fekete lett, olyan fekete, mint a piros pipacs közepe.

A hegyes erdészházak mellett patak csordogált-csilingelt, siklómozgású kis patak, almazöld vizében ugrabugráló kövek ugrabugráltak, és mindig csordogált, folyton csilingelt, ahogy a gyíkszöld-hegyi patakok csordogálnak-csilingelnek éjjel-nappal.

És körös-körül mindenfelé, de igazán mindenfelé, amerre csak látni lehet az ezüstitörzsű fáktól – fák voltak, a gyíkszöld-hegyi fák ezüstitörzsszel, fenn, egészen fenn a magasban smaragdzöld csipogó lombkoronával, lenn, egészen lenn sok-sok piros, fehér, kék virággal.

Abban a hegyes erdészházban, amelyiknek a teteje olyan hegyes volt, hogy majd az eget verte, vagyis az ezüstitörzsű fák csücskít, abban élt már réges-régen, kutyaésszel fel sem lehet fogni, milyen régen, de még az én eszemmel se nagyon – mondom, abban élt egy pocakos erdőkerülő: ezüst volt a bajusza meg a szakála, ezüst, mint a gyíkszöld-hegyi fák törzse. Úgy hívták az állatok, hogy Pöpöpapa.

A nagyobbik hegyes kutyaházban, abban, amelyik Pöpöpapa házának egyik oldalán állt, Bonifác élt, a vizsla, Pöpöpapa vizslája: a lepényfülű, rongylábú, izgő-mozgó pálcafarkú, sárga szemű, hosszú bajszú, aggodalmas-bús pofájú Bonifác. Bonifác, aki nagyon, de igazán nagyon szerette a barna sört, de csak akkor, igazán csak akkor, amikor bánatos volt. És mert Bonifác, a bús pofájú vizsla, sokszor volt bánatos, hát sokszor szerette a barna sört.

A kisebbik hegyes kutyaházban, abban, amelyik Pöpöpapa hegyes erdészházának a másik oldalán állt, nem élt senki, és a kicsi, hegyes kutyaház boldog volt, ha a lágy szirmú pipacs megrázta a fejét, és rászórta fekete virágpórát, és ettől a kicsi kutyaház teteje fekete lett, olyan fekete, mint a piros pipacs közepe. Mondom, akkor örült csak a kicsi kutyaház, mert akkor történt vele valami. Hiszen máskor soha nem történt vele semmi.

De én tudom, hogy a kisebb hegyes kutyaház sem állt ott hiába, mert a mesében semmiféle hegyes kicsi kutyaház nem állhat sokáig üresen.

Azon az aranyárga mesenapon, délután, amikor még az ezüstitörzsű fák is aranyosak voltak a sárga napsugártól, Pöpöpapa és Bonifác fáradtan és éhesen érkeztek meg a napi erdőkerülgetésből. Beléptek a hegyes erdészházba, elől Pöpöpapa pocakja, leghátul Bonifác izgő-mozgó pálcafarka. De Pöpöpapa nem ült le szokása szerint a hintaszékbe, hogy icipicit pihentesse a pocakját, nem ült le, hanem csak állt a szoba közepén, mert máris furcsa érzései voltak. Maga sem tudta, mit érzett, mert a furcsa érzés olyan, amiről nem tudja az ember, milyen, még akkor sem, ha annyira okos, mint Pöpöpapa. De érzés volt, az biztos, és az is biztos, hogy

furcsa érzés volt. Bonifác az összes ráncot összeráncolta a homlokán és csodálkozott. Csodálkozott, mert ilyen csodát még nem látott: Pöpöpapa csak állt, aztán sétálni kezdett a szobában, tett-vett, totyogott ide-oda, té volt és tova, és Bonifác még mindig csodálkozott. Persze Pöpöpapa észrevette, hogy Bonifác a két lepényfülét is meg a szemöldökét is felhúzta a feje búbjára, hát azt mondta Bonifácnak, aki lépten-nyomon a léptében-nyomában járt:

– Nem tudom, mi van velem, Bonifác, de nagyon furcsa érzésem van.

Bonifác erre a beszédre még jobban összeráncolta a ráncait, még jobban feltartotta a pálcáfarkát, és azt kérdezte:

– Mi az, hogy furcsa érzés?

– Furcsa.

– Milyen furcsa?

– Nagyon furcsa.

– Miért furcsa?

– Mert máskor nem szokott furcsa lenni.

– Mikor van máskor? – kérdezősködött tovább Bonifác, mert eléggé buta vizsla volt, de annyira nem volt buta, hogy még kérdezősködni se tudjon; annyira viszont buta volt, hogy nem tudott semmi mást, csak kérdezősködni. Így aztán mindig csak kérdezett, kérdezett megállás nélkül, mert ráadásul kíváncsi természetű vizsla volt.

De még azt is megkérdezte ez a buta Bonifác, amit tudott, mert mindent elfelejtett. És különben is – mért ne kérdezősködött volna ez a buta Bonifác, ha ez volt az egyetlen dolog, amit tudott?

Pöpöpapa, a jóságos, pocakos Pöpöpapa mindig szívesen válaszolt Bonifácnak, csak a legeslegutolsó kérdésére nem szokott válaszolni. A legeslegutolsó kérdés pedig mindig az volt, amire Bonifác nem kapott választ. Ilyenkor aztán búskomor lett ez a buta, bús pofájú Bonifác, és panaszkodott: „Engem senki sem szeret, velem senki sem törődik.”

– Engem senki sem szeret? Velem senki sem törődik? – kóricált most is Bonifác, és még a két lepényfüle is szomorú volt, de még a pálcáfarka is lekonyult, és olyan bánatos lett, de olyan, hogy máris inni kellett egy korty barna sört. Utána még egy kortyot, de mert nagyon bánatos volt, hát még egyet.

A harmadik korty sör után már nem volt bánatos. Már úgy érezte, hogy őt igenis szeretik, vele igenis törődnek, és máris visszaszaladt Pöpöpapa léptébe-nyomába.

Pöpöpapa éppen a vacsorát készítette, terített, hiába volt furcsa érzése, amiről még ő sem tudta, milyen furcsa. Mert volt egy másik érzése, amiről viszont tudta, hogy egyáltalában nem furcsa, sőt azt is tudta, hogy Bonifácnak is van ilyen érzése: éhes volt.

Pöpöpapa sürgött-forgott, szalonnát vágott, hagymát pucolt, Bonifác meg csámpás rongylábvál csetlett-botlott mindenfelé, errefelé is meg arrafelé is, szerteszét a szobában; sárga orrát beleverte mindenbe, mindent megszagolt, mindent tudni akart, mi, micsoda és miért, mért van ma káposzta, és mért van barack, és mi az a barack, már elfelejtette, csak annyit tud, hogy ő nem szereti: akkor meg mért van? És kérdezett, kérdezősködött, észre sem vette, hogy Pöpöpapa már nincs a szobában, azt sem vette észre, amikor Pöpöpapa már visszajött egy nagy-nagy margarétacsokkal. Amikor Pöpöpapa a friss virágot a tölgyfa asztal kellős közepére tette, Bonifác két lábra állt, jobb mancsával megtámaszkodott az asztal szélén, és megszagolta a virágot.

– Nincs szaga – mondta fontoskodva, mert nagyon büszke volt arra, hogy most éppen nem kérdezett semmit. Csakhogy a következő pillanatban már csodálkozott a sárga szeme, de még a hosszú szálú bajusza is. – Mi van itt? Mi történik itt? Mi ez az asztalon? Mért van itt három tányér, amikor te meg én: az csak kettő? Mért van három pohár, három kanál, mért van káposzta és barack, amiről nem tudom, micsoda, csak azt tudom, hogy én nem szeretem?

– Azért – felelte türelmesen Pöpöpapa –, mert nekem ma valamilyen furcsa érzésem van, hogy milyen nem tudom, de azt hiszem, olyan, amilyen érzése akkor van az embernek, ha vendéget vár. Ezért van három teríték az asztalon.

– Jó, jó – nyugtalankodott Bonifác –, de miért van káposzta és barack, amit én nem szeretek?

– Mert nekem olyan furcsa érzésem van, hogy az a vendég, aki ma este érkezik hozzánk, olyan vendég, aki éppen a káposztát meg a barackot szereti.

Bonifác letottyant, és gondolkodni kezdett. Gondolkozott a rengeteg ránc a homlokán, a két lepényfüle, a hosszú bajsza, még az izgó-mozgó pálcafarka is, az egész vizslakutya gondolkodott, hátha neki is lesz valamilyen érzése. De nem lett. Semmilyen érzése nem volt, mármint furcsa érzése, sőt, mintha olyan érzése lett volna, hogy annyira éhes, hogy nem nagyon szereti azt a vendéget, akire várni kell.

– Pöpöpapa nekem semmilyen furcsa érzésem nincs, csak nem furcsa van.

– Jól van, Bonifác, nemsokára vacsorázunk. Én is éhes vagyok, de egy kicsit azért várhatunk, intelligens emberek vagyunk mind a ketten. És hátha hamarosan megérkezik az a vendég – mosolygott nyugodtan Pöpöpapa az izgatott vizslára, aztán letelepedett a hintaszékébe, elővette a képeslapot, rápipázott és olvasott.

– Pöpöpapa, mikor vacsorázunk?

Egy kis idő múlva:

– Pöpöpapa, mikor van nemsokára?

Csend volt a szobában.

– Pöpöpapa, nincs még nemsokára?

Utána:

– Pöpöpapa, már nemsokára van?

Bonifác nem kapott választ egyetlen kérdésére sem, mert Pöpöpapa olvasott, így mindegyik kérdése a legeslegutolsó volt, ezért négyszer három, azaz tizenkét korty sör járt Bonifácnak, meg két bús mondat: „Engem senki sem szeret. Velem senki sem törődik.”

Ám Pöpöpapa még mindig csak olvasott, mindig csak pipázott; csak nem válaszolt, így hát Bonifác a tizenkét korty sör után még újabb tizenkét korty sört ivott, mert azt gondolta, azok a kérdései is legeslegutolsókk lennének, amiket ezután kérdezne Pöpöpapától.

A sok sörtől viszont jókedvű lett a lepényfüle is, a sárga szeme is, még a mancsa körme is, ezért jókedvében mindent elfelejtett, azt is, hogy Pöpöpapa úgysem válaszol, mert még mindig olvas, és újra kérdezgetett: ki jön, mi jön, mikor jön, mért jön, mért nem jön, kutya, ember, állat, gyerek, macska, és ha nem szeret vacsorázni, és ha már megvacsorázott, és ha nem is eszik soha egyáltalán semmit?

Pöpöpapa persze tovább olvasott, Bonifác meg számolgatta a négy mancsán, hogy hányat kérdezett, de nem tudta kiszámolni, mert csak négy mancsa volt, így hát nem ivott egyetlen korty sört sem.

Aztán leugrott a karosszékről, körbejárta a terített tölgyfa asztalt, ettől még éhesebb lett, de nem szólt, csak odasündörgött Pöpöpapa hintaszékéhez. Feltette a mancsát a karfára, belekukucskált az újságba, meglökte Pöpöpapát, döfködte a sárga konnektor-orrával, aztán felmászott a hintaszékbe, arrébb túrta Pöpöpapa pocakját, megnézegette a színes képeket, és addig ficáncolt, addig ficáncolt, addig-addig izgett-mozgott, míg egyszer csak hipp-hopp, dirr-durr – majdnem felborultak. Pöpöpapa a szemüvege mögül Bonifácra nézett, Bonifác megszeppent, és nem mert semmit, de semmit sem kérdezni, viszont szó nélkül azt sem lehetett megállni, ahogy Pöpöpapa nézett a szemüvege mögül, ezért Bonifác azt mondta:

– Most nekem is van valamilyen érzésem, Pöpöpapa. Az az érzésem, hogy az a valaki már nagyon közel jár, hogy az a valaki rögtön itt lesz, és mi ketten, te meg én, már ülhetnénk is az asztalhoz, te már merhetnéd is a levest, és mire a leves kihül, az a valaki már ide is ér. Én meg az én levesemet már ehetném is, mert én ma nagyon forrón szeretem a levest. Éppen ma. Pláne a lebbencslevest.

Pöpöpapa mosolygott, és válaszolni akart, mert Bonifácot meg kellett nyugtatni, hiszen ő is csak kutya, és éhes szegény; de mire válaszolt volna, már nem tudott válaszolni, mert Bonifácnak sikerült felborítani a hintaszéket, és mindketten elterültek a padlón: Pöpöpapa is, Bonifác is.

A nagy földindulástól Bonifác sörösüvege is megindult, és odagurult Bonifác sárga nyirkos orra elé, ami nagyon okos dolog lett volna a sörösüvegtől, ha egy csepp sör is lett volna benne. De nem volt – természetesen.

Mikor éppen legnagyobb volt a fölfordulás, kopogtak az ajtón. Mert a mesében mindig éppen abban a pillanatban kopognak az ajtón, amikor kell. És akkor kell, amikor a legnagyobb a gabalyodás. Mégpedig nem egyszer kopogtak, nem is kétszer, hanem pontosan háromszor, ahogy minden valamirevaló mesében kopogni szoktak.

Az első kopogást senki sem hallotta. A második kopogást meghallotta Pöpöpapa, fel is tápázkodott volna, de a pocakja nem nagyon akarta. És csak a harmadik kopogást hallotta meg Bonifác – pedig jó hallása volt –, de az egyik lepényfülén a képesújság feküdt, a másikon meg ő maga. Viszont a harmadik kopogást aztán jól meghallotta, mert még azt is tudta, hogy bizony nem szabályos kopogás ez, hanem furcsa és szabálytalan, mintha valaki fekete bojttal csapkodta volna az ajtót. Honnan tudta Bonifác azt is, hogy fekete bojttal? Mondtam már, hogy Bonifácnak nagyon jó hallása volt, még énekelni is tudott.

Persze Bonifác akkorát ugrott, mintha egy nagy, csokoládébarna bolha lett volna, pedig nem is volt csokoládébarna, hanem zsemlesárga. Szóval nagyot ugrott, és míg Pöpöpapa rendet csinált a hintaszék körül, Bonifác az ajtóhoz szaladt, és onnan nézett kérdően Pöpöpapára.

Pöpöpapa helyére tette az okulárét, és bólintott. Erre Bonifác mancsával kinyitotta az ajtót, és kíváncsian kidugta a fejét, egészen ki a sötét éjszakába, csak a pálcafarka maradt benn a szobában. Nézett kifelé a sötétbe, nézett előre, nézett az égre, nézett oldalra, jobbra is meg balra, nézett hátra, csak éppen lefelé nem nézett, mert Bonifác még kétlábon állva sem volt akkora, hogy egy igazi vacsoravendéget lenn keressen a sötétben.

De most már neki is furcsa érzése volt, sokkal furcsább, mint Pöpöpapának, mert hirtelen eszébe jutottak a szellemek, akik sárgaorrú, lepényfülű vizslákat rabolnak el esténként vacsora előtt, éhgyomorral. Meg is ijedt, ami már nem volt furcsa érzés, mert Bonifác ijedős vizsla volt, és épp az előbb mondta Pöpöpapa, hogy csak az a furcsa érzés, ami nem szokott lenni az embernek. És Bonifác bizony szokott félni.

Ijedten be is csapta az ajtót, és futott egyenesen Pöpöppapa háta mögé, se nem látott, se nem hallott, csak amikor megnyugodott, nyitotta ki a szemét. És amint kinyitotta, már ráncolta is a ráncait a homlokán, már húzta is fölfelé lepényfülét a feje búbjára, már izgatottan izgette-mozgatta a pálcáfarkát, már szimatolt is a sárga orrával a szoba közepe felé, mert...

... mert a szoba közepén, a kellős közepén állt valaki, szemben Pöpöppapával és Bonifáccal.

Mit gondoltok, ki?

A vacsoravendég!

**Megismeritek a valakit, aki betoppan, akinek méghozzá fehér,
de milyen csillagmellénye is van! Meghallgatjátok Bonifácot, amikor
kornyikál, sőt a fehér csillagmellényes valaki, még az is kornyikál**

Vajon milyen vacsoravendég állhatott annak a szobának a közepén, aminek az ajtaján senki sem jött be? Legalábbis Bonifác tudomása szerint senki. Pedig Bonifácnak tudnia kellett volna arról, hogy bejött valaki, hiszen ő nyitott ajtót, ő kémlelt ki a sötétbe, és ő volt az, aki nem látott senkit és semmit.

Vajon milyen lehetett az a vacsoravendég, akit Pöpöpapa furcsa érzésekkel várt egész délután, pedig senki sem mondta neki, hogy valaki jön ma este. Pöpöpapa nem volt jós, sem varázsló, de Pöpöpapa bölcs volt, és tudta, hogy már régen nem történt semmi különös a Gyíkszőlő-hegyek kellős közepén, Csöpögőn, a hegyes erdészházakban. És tudta azt is, hogy ahol régóta nem történik semmi különös, ott előbb-utóbb történnie kell valaminek.

És mi történhetne? Az, hogy jön valaki!

És tudta azt is, hogy az erdő nagy, ezért megéhezik az a valaki, mire ideér.

Tehát vacsoravendég lesz.

Ezt mind tudta Pöpöpapa, de azt ő sem tudta, ki lesz a vacsoravendég, és milyen lesz. Arra a valakire, aki most ott állt a szoba közepén, még ő sem számított. Ő is nézett, nézett csodálkozva, ugyanúgy, mint Bonifác, csak éppen nem tudta felhúzni a két lepényfülét, nem tudta mozgatni a sárga konnektor orrát, mert sem lepényfüle, sem konnektor orra nem volt, csak amolyan rendes füle, rendes orra, és egyiket sem tudta mozgatni. De a homlokát ő is ráncolta, ugyanúgy, mint Bonifác, mert a vacsoravendég, aki észrevétlenül besétált Bonifác lába között, egy pici gombóc, fekete, szénakazal formájú, feje búbján szőrbóbitájú, zászlófarkú, csillagszemű, frufrus, praclis, nyirkos-nedves orrú – pulikutya volt. Még fehér mellényt is viselt az álla alatt, és peckesen állt a szoba közepén, büszkén nézett szembe Pöpöpapával, és éles hangon, csengő hangon nagyot köszönt:

– Aggyon isten jó estét! – állt tovább.

Pöpöpapa nézett, és már nem csodálkozott, hanem kedvesen visszaköszönt:

– Neked is, pulikutya!

Bonifác is nézett, de még mindig úgy csodálkozott, de úgy, hogy köszönni is elfelejtett. Igaz, hogy a kicsi puli úgy tett, mintha Bonifác ott se volna. Persze ezt Bonifác a fene nagy csodálkozástól észre sem vette, a csodálkozás pedig nem akadályozta meg abban, hogy egy másodperc múlva fel ne ugorjon Pöpöpapa háta mögül, és a kíváncsisága meg a csámpás rongylábai oda ne vigyék a szoba kellős közepére – a vacsoravendéghez.

Körülugrálta a kicsi pulit: nézte előlről, nézte hátulról, sárga orrával megszagolta jobbról, megcsiklandozta a hosszú bajszával balról, izgatottan ráncolta a ráncait, már nem félt, nem is csodálkozott, csak örült a jövevénynek, és kíváncsi volt, mi minden történik majd ezután.

De a peckes fehér mellényes kicsi gombóc-puli meg se moccant, észre se vette a körülötte ugrabugráló vizslát, legalábbis úgy csinált, mintha nem vette volna észre. Méltóságteljesen várt egy ideig, aztán éles pulihangján a következőket mondta –, de előbb nagy lélegzetet vett:

– Én Piszke vagyok, a csillagmellényes puli. És azért jöttem, mert itt, a Gyíkszöld-hegyek kellős közepén, Csöpgőn, a susogó, csipogó, ezüstitörzsű fák között, egy magányos hegyes erdészházban, ott, ahol olyan vizslakutya őrzi a házat, akinek a lába között mindenféle fehér-mellényes pulik beszélhetnek a szobába, elkel egy igazi, bátor pulikutya, akitől még a szellemek is megijednek, pedig nincsenek szellemek. Itt rám nagy szükség van – tette hozzá Piszke, és még a kackiás szőrbóbita a feje búbján, még az is büszkébben és kackiásabban meredezett fölfelé a padlás felé –, itt nélkülem nem élhetnek tovább.

Így beszélt ez a kicsi fekete valaki, így egy szuszra, mint aki nagyon biztos a dolgában.

Bonifác rögtön szomorú lett, mert őt senki sem szereti, Piszke se, vele senki se törődik, Piszke se, ezért kinyitott egy új aranybarna sörösüveget.

Piszke szeme sarkából ránézett a kortyolgató Bonifácra meg az aranybarna sörösüvegre; és nagyon, de nagyon jó, hogy Bonifác nem látta ezt a pillantást, mert ha látta volna, bizonyára bánatában egy szuszra megitta volna az egész üveg sört. Piszke természetesen egy szót se szólt, mert egyetlen igazi puli sem szól bele mások dolgába, amíg őt nem bántják. És az, hogy valaki iszákos, és aranybarna sörösüvegből issza a barna sört, az az ő baja, és nem a másé – gondolta Piszke.

De mit csinált ezalatt Pöpöpapa?

Pöpöpapa mosolygott és hallgatott, hallgatta Pizskét, és mosolygott a szakállába. Arra, aki csak hallgat és mosolyog, azt szokták mondani, hogy nagyon bölcs és nagyon okos ember. Hát én azt nem tudom, így van-e, mert aki mindig csak mosolyog, és nem szól egy szót sem, arról hogyan tudjam meg, vajon elég bölcs-e? Azt viszont tudom, hogy Pöpöpapa nagyon okos volt és nagyon bölcs, akár mosolygott akár nem. Hiszen Pöpöpapa már most tudott valamit, amit Piszke sem tudott, Bonifác se, de még ti se – én is csak sejtek.

Bonifác közben már ivott egy-két kortyot, és már úgy érezte, hogy őt mégiscsak szeretik, vele igenis törődnek, és ezért neki is törődnie kell mindenkivel. A mindenki ez esetben – Piszke puli volt. Odament hát a kis vendéghez, megint körülszaglászta: kellemes kutyaszagot érzett. Ezt Bonifác jó jelnek tartotta, ezért kérdezősködni kezdett:

– Miért jöttél ide?

– Mondtam már.

– Mit mondtál? – faggatózott tovább a vizsla.

– Hogy miért jöttem ide.

– Miért?

És Pizskének még egyszer el kellett magyaráznia, hogy azért jött ide, mert az erdészházat akarja őrizni.

– A házat nem kell őrizni. A ház őrzi az embert – jelentette ki tudálékosan Bonifác.

– Nem igaz. Titeket kell őrizni, téged meg a bácsit, meg azt, ami a házban van, hogy el ne vigyen benneteket valaki.

– Ki az a valaki?

– Valaki.

– De ki az?

– Azt most nem tudom... de valaki.

– Ha most nem tudod, akkor mikor tudod? És mért éppen ide jöttél? Ki mondta neked, hogy ide gyere?

– Nem mondta senki.

De Bonifác nem tágitott:

– Akkor meg honnan tudtad, hogy itt olyan ház van, amit őrizni lehet?

– Mindenhol van olyan ház, amit őrizni lehet – mondta a mindentudó Piszke.

– Akkor mért nem oda mentél?

– Hova?

– Mindenhova – hangzott az okos válasz.

– Mert én éppen erdészházat akarok őrizni.

– Mért? Honnan tudtad, hogy itt van erdészház?

– Minden erdőben van erdészház.

– Nem mindenben. Az erdészház nélküli erdőben nincsen.

A kicsi Piszke csak kapkodta a fekete szőrbóbitás buksi fejét, de mert udvarias kutya volt, minden kérdésre válaszolt, és minden kérdésre őszintén válaszolt. Nem tudta még ez a kicsi puli, hogy ha mindig válaszol, Bonifácnak sohasem lesz legeslegutolsó kérdése, és Piszke majd nem is csinálhat mást, csak válaszolhat örökön-örökké.

Ezt csak Pöpöpapa tudta, ti meg én meg Bonifác, Piszke még nem tudta, így aztán mindent elmondott. – Bonifác még azt is kiszedte belőle, hogy tényleg mért jött ide, Csöpögőre.

– Mert én városi házat nem akarok őrizni.

– Mért?

– Mert nem akarok.

– Mért nem?

– Mert nem – Piszke hallgatott, aztán magasra tartotta kicsi, csillogó gomborrát, és kivágta: – Mert engem a városban megsértettek, és én nem maradok olyan helyen, ahol engem sértegetnek.

– Mit jelent az, hogy megsértenek? – kíváncsiskodott Bonifác, és mellékesen azt mormogta: – Most éppen elfelejtettem.

– Hát az olyan, hogy nem tudták, milyen rendes puli vagyok én, és azt mondták, hogy nem vagyok rendes puli.

– És mért vagy nem-rendes puli?

– Én az vagyok, csak azt mondták, hogy nem vagyok az.

– Mért mondták?

– Hát... hát azt mondták, hogy én nem vagyok szabályos puli.

– Mi az, hogy szabályos?

– Ha valaki olyan, mint mindenki más.

– És te nem vagy olyan? – nézte meg közelebbről Bonifác a kicsi, szénakazal formájú puli-kutyát.

– Nem.

– Mért nem?

– Mert... – mondta Piszke – mert nekem fehér, csillag alakú mellényt csinált az anyukám. Pedig azért csinálta, mert neki az nagyon tetszik, és nekem is tetszik. És én szeretem is, hogy csillag alakú mellényem van... és nagyon helyes vagyok.

– Ne vágj fel! – mondta Bonifác. – Tényleg nagyon szép a csillag alakú mellényed, de azért ne vágj fel... Pöpöpapa, nekem mért nincs ilyen fehér, csillag alakú mellényem? Én szabályos vagyok? Én nem vagyok helyes? – kérdezte aztán Pöpöpapától, de választ se várt, úgy folytatta: – Mért baj, ha valakinek csillag alakú mellénye van, amikor az nagyon szép?

– Mert az anyukámat meg engem csak szidtak, szidtak, és én szépségversenyre sem mehetek, és én nem is udvarolhatok, ha nagy leszek, és én nem kellek senkinek – és a büszke puli kackiás bóbitája, de még a zászlófarka, de főleg a fekete csillagszeme most nagyon szomorú volt.

– Ki mondta? – kérdezte Bonifác.

– A MEOEOEOEOEOE...

– Most mért morogsz? Én nem bántottalak! – mondta békítőleg Bonifác, aztán újra megkérdezte: – Ki mondta?

– Hát a MEOEOEOEOEOEOEOE...

– Ne morogj, hanem felelj! – Most már dühös volt Bonifác. – Mert mindjárt sörözők!

– Én rendesen felelek, nem érted? És ne sörözz, kérlek! – mondta szemrehányó pozával Piszke, aztán magyarázni kezdett: – A MEOEOEOEOE, az a kutyaegyesület, nekem is az anyukám mondta el. És én sohasem tudom kiszámítani, hogy hány E és hány O van benne, és csak mondom egymás után az E-ket és az O-kat.

– És nem tetszik nekik a te mellényed? – csodálkozott Bonifác.

– Nem.

– És akkor te nem is vagy igazi puli?

– De igen! – húzta ki magát Piszke. – Én igazi puli vagyok! Tudok terelni, mindenfélét őrizni, okos vagyok és büszke, mint minden igazi puli.

– Már megint felvágysz – dohogott a vizsla.

– Én nem vágok fel, nekem csak jogos önbizalmam van, így mondta nekem az anyukám is – felelt magabiztosan Piszke, de a kicsi barna szeme úgy nézett Pöpöpapára, olyan könyörögve, hogy Pöpöpapa gyorsan a segítségére sietett:

– Nagyon szép ez a csillagmellény, Piszke, nagyon szép. És a te fekete boglyas szőrödhöz különösen jól áll, légy csak büszke rá!

A jóságos Bonifác is megnyugtatta Piskét:

– Nagyon szép ez, Piszke, igazán örülnék, ha nekem is lehetne ilyen csillag alakú mellényem. Ugye, Pöpöpapa, nekem is jól állna, az én zsemlesárga színemhez? – És ez a kíváncsi vizsla már kérdezt is tovább: – Ezért jöttél el a városból?

– És én akkor elbúcsúztam az anyukámtól, és elindultam világgá, és a városba soha többé nem megyek vissza, olyan emberek közé, akiknek én nem kellek! – És Piszke majdnem pityergett, de büszke puli volt, ezért már fel is kapta a fejét és a zászlófarkát, csillagmellényét kidüllesztette, és úgy mondta: – Azért jöttem ide, mert itt rám szükség van!

Pöpöpapának a bajusza is mosolygott meg a szakála is, de még a szemüvege is. Mosolygott a jószágos öreg bácsi, mert csak ő tudja már régóta, hogy ez a szemtelen, büszke, csillagmellényes, feje búbján peckes-bóbitás, zászlófarkú, tappancslábú, kicsi, fekete, szalmakazal formájú pulikutya, ez a Piszke kutya, bizony napok óta étlen-szomjan barangolt az erdőben; hogy ez a kicsi Piszke mennyire remeg attól, hogy innen elzavarják, talán már valahonnan el is zavarták. Azt is tudta, hogy fáradt, hogy álmos, és biztosan nagyon éhes. De nem mutatná, semmiért sem mutatná, mert akkor hova lenne az a híres pulibüszkeség?

De mondtam már, ezt csak Pöpöpapa tudta, senki más, ti se, én se, még Piszke se, mert az ember attól büszke, hogy el se hiszi saját magának, mennyire fél.

Bonifác meg nagyon örült már ennek a csillagmellényűnek, ennek a pöttöm pulinak, akitől annyit kérdezhet majd, de annyit, amennyit csak akar, mert ez a puli annyit beszél, de annyit, amennyit Bonifác kérdez. Bonifác hát ugrabugrált Piszke körül, és a szeme sarkából leste, mikor mondja már Pöpöpapa, hogy itt maradhat, és mikor mondja már, hogy asztalhoz! Mert Bonifác kutya volt, és az igazi kutya akármennyire örül, a vacsoráról nem feledkezhet meg.

Végül Pöpöpapa megszólalt:

– Kutya! Asztalhoz! Vacsorázni!

Bonifác már a „Kutya! Asz...”-nál a helyén ült, az asztal sarkán. Piszke meg állt méltóságteljesen, hálás, barna szemével Pöpöpapát nézte, és úgy gondolta, nem illik asztalhoz rohanni – *egy vendégnek* –, pedig milyen jó lenne.

Pöpöpapa rámosolygott.

– Szaladj csak, Piszke, te is. Nálunk úgy illik, ha egy éhes kutyát asztalhoz hívnak, rohanjon oda, ahogy csak a lába bírja. Márpedig vacsoraidőben minden igazi puli éhes, még én is.

Piszke a terített asztalnál összeütögette a két tappancs-pracliát.

– Káposzta! Káposzta! – kiáltotta örömmel. – Nagyon szeretem a káposztát. Mindennél jobban szeretem a savanyú káposztát... csak a kockacukrot szeretem jobban... És barack! Az őszibarackot mindennél jobban szeretem. Csak a savanyú káposztát és a fehér kockacukrot szeretem jobban.

Bonifác csak nézett. „Miféle kutya ez?” – kérdezte, de magában, mert evett, és evés közben egyetlen vizsla sem kérdezősködik, pláne ha tele van a szája.

Vacsora után Pöpöpapa megmutatta Piskének a kisebbik hegyes kutyaházat, azt, amelyik az eget veri, vagyis a legpirosabb pipacs leglágyabb szirmát, Pöpöpapa erdészházának másik oldalán. Piszke nagyon elégedett volt és örült, hogy neki ezután saját külön kutyaháza lesz. De elégedett volt a kicsi kutyaház is, mert lám, történt valami, valami nagyon jó dolog, mert ezután lakik majd benne egy pici, pöttöm puli, és ezért mindig történik majd valami, nemcsak akkor, ha a lágy szirmú pipacs megrázza a piros fejét.

Este, késő este, Piszke és Bonifác jókedvűen ugrabugráltak kinn a tisztáson, a patak partján. Most Bonifác nem érezte, hogy őt senki sem szereti, vele senki sem törődik, és Piszke nem érezte, hogy ő nem kell senkinek. Csak játszottak meg ugrabugráltak, meg azon vitatkoztak, hogy a sör jobb-e vagy a káposzta. Bonifác azt mondta, hogy a barna sör, mert az nagyon tápláló. A puli viszont azt mondta, hogy káposztát meg vitamint kell enni, mert minden értelmes puli vitamint eszik, így szokták meg, amikor juhászok mellett őrizték a nyáját. És magyarázott, magyarázott nagy komolyan a csodálkozó bajszú, sárga szemű vizslának ez a fekete gombóc, bohócképű pulikutya.

Pöpöpapa ezalatt benn a szobában, az ernyős lámpa mellett, pipafüstben, nem csinált mást, mint írt. Nem mesét írt, mert mért írjon, amikor neki olyan jó dolga van, hogy ő mesebácsi lehet, és mindennap kerülgetheti az erdőt.

De nem is levelet írt, valami mást írt.

Hogy mi az a valami, mindjárt megtudjátok, csak várjátok meg, mikor szalad be a szobába Bonifác.

Éppen most szaladt be, Piszke meg utána.

– Mit csinálsz, Pöpöpapa? – kérdezte Bonifác.

– Majd meglátod – válaszolta Pöpöpapa.

– És akkor megtudom?

– Meg.

– Attól, hogy meglátom?

– Attól.

– De most is látom, mit csinálsz, még sem tudom, mit csinálsz.

– Ír a Pöpöpapa, nem látod? – kotyogott közbe Piszke, aki mindent tudott. – És mért szólsz bele a dolgába, mért nem hagyod, hogy azt csinálja, amihez kedve van?

– Te mit okoskodsz mindig? Kíváncsi vagyok és kész. És nem is nehéz, amit csinál, és egészen biztosan tud rám is figyelni.

– De nehéz – mondta Piszke. – Láttam a városban egy kisfiút, aki a kezével írt, a lábával meg kalimpált hozzá; olyan nehéz volt az írás, hogy csak így tudta megtartani az egyensúlyát.

– Nem is nehéz – ellenkezett Bonifác –, mert én is tudom úgy mozgatni a mancsomat.

– Nem igaz, nem tudod, mert gondolkodni is kell közben.

– Nem kell. Gondolkodni csak akkor kell, ha az ember éhes vagy fázik vagy fél. És Pöpöpapának nem kell gondolkodni, mert ő úgyis okos. – És ha már okosságról volt szó, Bonifác tovább okoskodott: – Én is okos vagyok, mert én azt is tudom, hogy buta vagyok. És sohasem gondolkodom.

– Azért vagy buta.

Pöpöpapa halkán megszólalt:

– Csönd legyen, kutyákok!

Csőnd is lett, mert ha Pöpöpapa egyszer rászól az emberre, akkor szót kell fogadni, és csöndben kell lenni.

De csak egy percig.

Mert valaki máris megszólalt, nem is mondom meg, ki lehet az a kíváncsi valaki.

– Mikor lesz már készen az, amit csinálsz?

– Ha már nem csinálom – válaszolt Pöpöpapa.

– Mikor nem csinálod már?

– Már nem csinálom.

- Akkor kész van?
- Igen, kész van.
- Mi van készen?
- Készen van: Az első kornyikálás tanulsággal – jelentette be Pöpöpapa.
- Mi? Mi? – kérdezte egyszerre Piszke is meg Bonifác is, mert ez olyan különleges dolog volt, amit tényleg meg kellett kérdezni, ezt még Piszke is elismerte.
- Olyan verset írtam, amit el kell kornyikálni.
- Miért kell kornyikálni?
- Mert kornyikálni jó.
- Én úgy tudom, hogy énekelni, az a jó – okoskodott Piszke.
- De csak annak jó, aki tud énekelni. Aki nem tud énekelni, annak a kornyikálás jó – mosolygott Pöpöpapa.
- Kinek jó? – kérdezte Bonifác.
- Annak, aki kornyikál.
- Mért jó?
- Mert az embernek azt jó csinálni, amit tud – oktatta türelmesen Pöpöpapa Bonifácot.
- Mikor jó?
- Amikor kornyikál.
- És amikor nem kornyikál, akkor nem jó neki?
- De. Akkor még jobb.

A kutyákok egymásra néztek, most már végképp nem értettek semmit, még Piszke se, ami pedig azt jelenti, hogy nem is volt mit érteni. De mert nagyon érdekelte őket ez az egész micsoda, hát azt felelték:

- Jó. Ki kornyikál?
- Majd ti. Te meg Piszke. Én előre kornyikálok, ti meg utánam, ki-ki a maga énekét – mondta Pöpöpapa.
- Hová előre? Messzire? – kérdezte Bonifác, de mert nem kapott választ, és ezért ez volt a legeslegutolsó kérdése, rögtön barna sört akart inni, de meggondolta magát, mert vigyáznia kellett a hangjára.

Pöpöpapa a szoba kellős közepére állt, a kutyákok pedig mellé álltak, az egyik oldalára is meg a másik oldalára is.

- Cím – kezdte Pöpöpapa.

AZ ELSŐ KORNYIKÁLÁS TANULSÁGGAL.

- Ezt Bonifác kornyikálja utánam.

És Bonifác Pöpöpapa után kornyikált:

Kutyanevem Bonifác,
a homlokom csupa ránc,
de nem azért, haj-haja!

Mintha elmém nagy dolgokra
vagy csudákra vallana.
Ezért mindig kérdezek:
Ez mi?
Az mi?
Mért így?
Mért úgy?
De okosabb nem leszek.

Ác-fác, Bonifác,
Bonifácnak bajsza,
bárcsak olyan okos lennék,
mint amilyen kajsza.

Doktor Bonifác, ha lennék,
nem kérdeznék semmit,
ác-fác, Bonifác,
hogyan tud egy kutyasrác
tudást egy szemernyit.

Hanem vizsla Bonifác
csuda okos kutyasrác,
és homlokán az a ránc
roppant eszét rejti.

Tehát buta nem lehet,
mert nem tudna éneket
ác-fác, Bonifác,
nem buta itt senki.

- Én se vagyok buta? – Ezt már akkor kérdezte Bonifác, amikor az egész kornyikálást elkornyikálta.
- Most kornyikáltad, hogy roppant eszed van – felelte Pöpöpapa.
- Akkor jó – nyugodott meg Bonifác.
- Most akkor Piszke következik – mondta Pöpöpapa, és Piszke Pöpöpapa után kornyikált:

Ajhaj,
a Piszke
büszke!
Még a csillagmellénye
csücske,
az is büszke.

Piszke okos,
ügyes, bátor
s főleg bájos!
Csak az a baj,
hogy (pulinak)
nem szabályos.

De mit érne,
ha szabályos,
ha nem okos,
ha nem ügyes,
ha nem bátor,
végezetül
nem is bájos,
hanem csupán
csak szabályos.

Jó tehát, ha
Piszke büszke!
Hogy még a csillagmellénye csücske
is fenemód büszke.

Piszke boldog volt.

És a kutyákok egész este, lefekvésig, megállás nélkül kornyikálták a maguk dalát.

Egyszerre!

És Pöpöpapa, a kedves Pöpöpapa csak mosolygott, be sem fogta a fülét, csak nézte szeretettel a kornyikáló, ugrabugráló kutyákokat.

Piszke ezen az éjszakán nagyon jól aludt. A kicsi, hegyes kutyaházban Pöpöpapáról és Bonifácról álmodott.

Megtudjátok, melyik nap mesenap, és melyik nem mesenap, és mért éppen mesenapon sóhajtozik pizske olyan nagyokat

A Gyíkszöld-hegyek kellős közepén, Csöpögön, az ezüstitörzsű, csipogó lombkoronájú fák között, a csilingelő, ugrabugráló patak partján, a hegyes erdészházban meg a két hegyes kutyaházban, az égig érőkben, vagyis... – de már megmondtam, meddig érőkben – vígan élt Pöpöpapa és a kutyák.

Nyár volt, sütött a nap, az aranysárga nap, mert a mesékben mindig süt a nap, az aranysárga nap, mindig süt, ha boldogok az emberek.

Pöpöpapa, Bonifác és Pizske bizony nagyon boldogok voltak a Gyíkszöld-hegyek kellős közepén, Csöpögön. Pöpöpapa Bonifáccal mindennap kerülgette az erdőt, Pizske kutya vigyázott a három hegyes erdészházra, kergette a bogarakat, lepkéket, sütkérezett a napon. És este, minden holdfényes este, mikor Pöpöpapa és Bonifác hazaértek az erdőkerületéből, Pöpöpapa finom vacsorát készített, a kutyák segítettek neki; zöldséget szedtek, krumplit pucoltak, terítettek, jóízűen megvacsoráztak; vacsora után Pöpöpapa elmosogatott, Pizske törülgetett a tappancs-pracliájával, Bonifác tette el a tányérokat a szekrénybe.

Aztán jött a nap legszebb pillanata, amikor Pizske és Bonifác végre egymással játszhattak. Olyan kedvesen ugrabugráltak, kergetőztek, szaladgáltak – Bonifác pálcafarka izgett-mozgott, lepényfüle libegett, lengett Pizske zászlófarka, de még a bóbitája is lobogott –, hogy Pöpöpapa szívesebben nézegette őket, mint az újságot.

Amikor elfáradtak, leültek Pöpöpapa lábához a lépcsőre, és akkor aztán az est fénypontja következett: Bonifác kérdezgetett, a tudálékos Pizske meg válaszolgatott. Bonifác nem fáradt bele a kérdezősködésbe, Pizske meg nem fáradt bele a magyarázatásba.

Olyan mókások voltak, hogy Pöpöpapa pocakja bizony sokszor rengett a nevetéstől.

Amikor mindhárman elálmosodtak, lefeküdtek, és akkor már nem volt kérdés, nem volt felelet, nem volt nevetés, hanem jóízű horkolás hallatszott mindhárom hegyes erdészházból.

Ezek a boldog napok nem voltak mesenapok. Azért nem, mert a boldog napokon az emberrel semmi különös nem történik, a boldog napok egyformán boldogok. A boldog napok azért nem mesenapok, mert mesenap az, amikor történik valami.

Valami különös, valami érdekes.

És ha valami különös, valami érdekes történik, akkor az emberek nem egyszerűen boldogok, hanem kíváncsiak, izgatottak vagy szomorúak.

A boldog napokról nem szoktak mesét írni, csak mesenapokról.

Én se tudok többet mesélni Pöpöpapáról, Bonifácról és Pizskéről mindaddig, amíg nem történik velük valami.

De történt, mert azt már tudjátok, hogy minden mesében akkor történik valami, amikor itt az ideje. És most itt az ideje!

Az történt, hogy egy napon, egy mesenapon – mint már gondoljátok is – Pizske szomorúan ébredt. És szomorú volt egész nap, és szomorú volt este is meg éjjel is, még másnap reggel is. Természetesen csak a jószágos Pöpöpapa vette észre, hogy Pizske szomorú. Bonifác szokása szerint ezen az estén is annyit kérdezősködött Pizskétől, hogy nem látta, milyen szomorú

szemmel válaszolgat a boglyas kis puli. Mert Bonifác mindig csak azon gondolkodott, hogy mit fog legközelebb kérdezni, és ettől se nem látott, se nem hallott.

Másnap, mikor javában kerülgették az erdőt, Pöpöppapa azt mondta a szimatoló vizslának:

– Bonifác én úgy látom, Piskét bántja valami. Piszke kutya szomorú. Nem tudom, miért, csak azt tudom, hogy szomorú. És mivel még reggel is szomorú volt, este biztosan még szomorúbb lesz. Ez sokáig tartó szomorúság.

– Mért sokáig tartó?

– Mert komoly szomorúság. Ha nem lenne komoly szomorúság, akkor Piszke tegnap este elmondta volna nekünk, mi megvigasztaltuk volna, és éjszaka már nem lett volna bánatos.

– Mért nem lett volna bánatos?

– Mert rövid szomorúság lett volna. De neki most hosszú szomorúsága van. Arra kérlek hát, Bonifác, ne kérdezd meg Piskétől, mi baja, mert Piszke büszke, még a csillagmellénye csücske is büszke, és nem mondja el a bánatát, ha kérdezik. Márpedig, ugye, te is szeretnéd tudni, Bonifácom, mi bántja Piskét?

– Igen. Mi bántja?

– Nem tudom. De Bonifác, ígérd meg, hogy nem kérdezel tőle semmit.

– Megígérem. Mért ígérjem meg?

– Mert ha nem ígéred meg, nem tudod megállni, hogy ne kérdezősködj.

– Jó, megígérem – válaszolt komolyan Bonifác, és ezután egész nap nem kérdezett semmit, de semmit az égegyvilágon még Pöpöppapától sem, így gyakorolta a nem-kérdezősködést.

Este, amikor megérkeztek, Piszke már annyira szomorú volt, hogy Bonifác is észrevette.

Szomorú volt a fekete szőrbóbitája is a feje búbján, nem meredezett kackiásan, mint eddig. Szomorú volt a zászlófarka, nem libegett-lobogott Piszke után. Szomorú volt a négy kicsi praelija; nem ugrabugráltak, topogtak a földön, búsan poroszkált velük Piszke, mint egy elhagyott szürke csacsi. De legszomorúbb Piszke csillogó gombszeme volt.

Bonifác körülötte fickándozott, szanaszét vetette a csámpás lábait a kíváncsiságtól, de Pöpöppapa résen volt, és Piszke háta mögött megfenyegette, nehogy kicsússzon a száján egyetlen kérdés is: Pöpöppapa szájára tette az ujját, ránézett a vizslára, és így csinált, hogy: pszt! Bonifác mindig bólintott, és mindig lenyelte a kérdést.

Vacsora után szó nélkül rendet csináltak, a kutyák nem hancúroztak, nem szaladgáltak, nem kérdezgettek és felelgettek, szó nélkül ültek Pöpöppapa hintaszéke mellett. Bonifác három üveg barna sört tett a mancsa ügyébe, és percenként ivott egy-egy kortyot minden meg nem kérdezt legutolsó kérdéséért, és azért, mert Piszke szomorú.

Egyszer csak, amikor már Pöpöppapa is meg Bonifác is olyan bánatosak voltak, mert Piszke szomorú, hogy azt el sem tudom mondani, Piszke nagyot sóhajtott. Egy kicsi idő után megint nagyot sóhajtott. Aztán még nagyobbat sóhajtott. Aztán még nagyobbat.

Aztán amikor a legeslegnagyobbat sóhajtott a szomorú kis puli, Pöpöppapa megszólalt:

– Vihar lesz, kutyák, hallom, fúj a szél.

– Mért fújna, Pöpöppapa, mikor meg se moccannak a levelek? – kérdezte rögtön Bonifác.

– De bizony vihar lesz, mert éppen olyan sóhajtozást hallottam, mint vihar előtt, amikor a fák sóhajtoznak, mert félnek a széltől. Elmegyek, megnézem, merről jön a vihar.

Ekkor Piszke halkan megszólalt, olyan halkan, hogy csak Bonifác hallotta meg, mert neki jobb hallása volt, mint Pöpöpapának, hiszen ő vizslakutya volt.

– Ne menj, Pöpöpapa.

– Pöpöpapa, Piszke mondott valamit! – kiabálta máris Bonifác.

– Nem mondott semmit – csodálkozott Pöpöpapa –, én nem hallottam.

– Pöpöpapa, nem sóhajtoznak a fák – mondta Piszke hangosabban.

– Pedig én úgy hallottam, hogy sóhajtoznak.

– Pöpöpapa, nem a fák sóhajtoznak.

– Hanem ki sóhajtozik?

Sokáig csend volt, egyszer csak Piszke kibökte:

– Én sóhajtozok.

– Te?

– Én.

– Ejnye, Piszke, hát mért ijesztgetsz engem, már azt hittem, vihar lesz.

– Pöpöpapa én nem ijesztgetlek – mondta Piszke, azután hallgatott, és gondolkodott, megengedi-e a pulibüszkesége, hogy panaszkodjon, de olyan szomorú volt, hogy úgy vélte pulibüszkesége megenged egy icipici panaszkodást:

– Pöpöpapa, én nagyon szomorú vagyok.

– Piszke, Piszke, ne tréfálj velem, mért lennél te szomorú?

– Én nem lennék szomorú, én szomorú vagyok. Mert olyan magányos vagyok! – mondta Piszke gyorsan egy szuszra, hogy mielőbb túl legyen a vallomáson.

– Te? – kérdezte Pöpöpapa és Bonifác egyszerre.

– Te nem vagy magányos, Piszke, hiszen itt vagyunk melletted mi: Bonifác meg én.

– De nappal nem vagytok itt. Nappal egyedül vagyok. Meg éjjel is, amikor alszom, mert amikor alszom, nem tudom, hogy itt vagytok, mert akkor alszom, és akkor azt hiszem, hogy egyedül vagyok – okoskodott Piszke.

– Hát nem játszol egész nap a madarakkal, bogarakkal, lepkékkel? – kérdezte Bonifác.

– De igen, de én akkor is magányos vagyok.

– Mért vagy te magányos, amikor én sem vagyok magányos meg Pöpöpapa sem? – kérdezte megint Bonifác.

– Mert te együtt kerülgeted az erdőt Pöpöpapával, és Pöpöpapa a te gazdád. Vagyis te vagy az ő gazdája.

– Mért vagyok én Pöpöpapa gazdája?

– Mert ti ketten mindig együtt vagytok – magyarázta Piszke. – És ha valakik mindig együtt vannak, akkor mind a kettő gazdája a másiknak. De én nem vagyok gazdája senkinek – és Bonifác úgy látta, mintha Piszke szeme nedvesebb lenne, mint máskor.

Bonifác, a jószágos Bonifác annyira megsajnálta a kicsi pulit, hogy azt mondta:

– Piszke! Legyél az én gazdám, jó? Én nagyon szívesen leszek a te kutyád is, jó?

– Nagyon jó vizsla vagy, Bonifác, de nekem külön valaki kell. Ne haragudj!

Pöpöppapa megszólalt:

– Értem én Pizskét. Pizske pulikutya, és minden pulikutya olyan hűséges, hogy azt szereti, ha csak őt szereti valaki, és ő is csak egyvalakit szeret a legjobban. Ugye, Pizske?

Pizske élénken bólogatott.

– Úgy van, Pöpöppapa.

– Ide figyelj, Pizske – nézett a kis pulira komolyan Pöpöppapa –, ha megígérem neked, hogy nemsokára lesz külön valakid, te megígéred nekem, hogy mostantól kezdve nem leszel szomorú?

– Jó, megígérem – felelte ünnepélyesen Pizske, és már a bóbitája is a feje búbján, a zászló-farka is, de még a négy praclija is vidámabb lett.

– Ki lesz Pizske külön valakije? – kíváncsiskodott Bonifác.

Pöpöppapa nem árulta el, hogy ő már tudja, ki lesz Pizske külön valakije, és én sem árulom el, hadd legyetek ti is olyan kíváncsiak, mint Pizske meg természetesen Bonifác, aki megint sörözött, hiszen megint volt egy legeslegutolsó kérdése.

Csak ti nehogy rászokjatok a barna sörre, mert ti nem vagytok bánatos vizslakutyák, hanem gyerekek vagytok, akik tudják, hogy minden igazi mesében egyszer úgyis megtudja az ember, amit meg kell tudnia.

Csak várjatok türelemmel!

**Megismeritek Ribizkét, akinek szőke-röpke copfja van,
egy igazi nagy titka van, hogy mi titka, megtudjátok,
ha még egy kicsikét vártok**

Egy napon aztán történt valami. Mondanom sem kell, hogy az a nap, amelyiken történt valami, mesenap volt. Az történt, hogy Pöpöpapa még korábban kelt fel, mint máskor, és korábban is reggelizett. Mielőtt elindultak volna Bonifáccal erdőt kerülgetni, egy pillanatra megállt, visszaszólt:

– Ja, Piszke – mondta nagyon közömbös hangon, még a bajusza meg a szakála is közömbös volt. – Majd elfelejtettem: sétálj le, ha kedved van, fél óra múlva a tisztás széléig, oda, ahol a patak hármát fordul, egyet jobbra, egyet balra, egyet meg előre, mert vendégem érkezik. Mondd meg a vendégnek, hogy Bonifác meg én erdőt kerülgetünk, de sietünk haza.

– Ki jön? – kérdezte Bonifác.

– Egy kislány – mondta Pöpöpapa –, az unokahúgom. Volt már itt, de akkor te még nagyon kicsi voltál, és nem emlékszel rá. Elég helyes kislány, nálam szokott nyaralni.

Azzal Pöpöpapa anélkül, hogy ránézett volna Pizskére, elindult az erdőbe Bonifáccal. Azért a szeme sarkából, az okuláré mögül nagyon jól látta, hogy Piszke kutya bizony hegyezi a kicsi, fekete bojtos fülét.

Piszke egyedül maradt. Nem volt szomorú, mert megígérte Pöpöpapának, hogy nem lesz szomorú, és amit egy puli megígér, azt meg is tartja – mondom, Piszke nem volt szomorú, türelmetlen volt, hát nem csinált semmit, és mert nem csinált semmit, hát unatkozott, és várta, hogy múljon az idő. Leült a kakukkos óra elé, és nézte, hogyan mennek a mutatók.

Mert mondanom sem kell, hogy várta a vendéget, hiszen akkor történik igazán valami, ha vendég érkezik. Az igaz, hogy a kislányokat nem szerette, mert azok a kislányok, akiket a városban ismert, nyafogó kislányok voltak, ölbe vették, simogatták, úgy beszéltek hozzá, hogy kutyuli-mutyuli, amitől minden jobb érzésű puli csak rosszul lesz.

De hát se baj, az volt a fontos, hogy jöjjön már az a valaki.

Amint a mutató a fél órára ért, pontosan akkor, Piszke nagyot ugrott, és rohant-robogott, úgy robogott a tisztás szélére, hogy még a zászlófarka is igyekezett, nehogy lemaradjon. Amikor megérkezett a patak partjára, oda, ahol a patak hármát kanyarodott, egyet jobbra, egyet balra, egyet meg előre, Piszke letelepedett, és mozdulatlanul figyelte az utat. Olyan mozdulatlanul, amilyen mozdulatlanul csak egy vizsla tud figyelni az erdőben, nemhiába volt Pizskének vizsla a barátja.

Szél se lebbent, virág e moccan, madár se csippent, Piszke se szusszant, csönd volt és nagyon meleg. Csak a patak csordogált-csilingelt kellemesen, halkán, hogy meg ne zavarja a csendet.

Piszke várt, és a várakozástól szomorkodni kezdett, de csak egy picit, mert mondtam már, hogy megígérte Pöpöpapának, nem lesz szomorú.

És a valaki még mindig nem jött, azaz hogy pontosabb legyek: nem jött az úton a valaki.

De a csilingelő-csordogáló, lágy vizű patakban, az ugrabugráló köveken egy kislány ugrabugrált Piszke felé. Szökkent köről köre, röppent a röpke-szőke copfja, úgy jött a kislány farmernadrágban, fehér blúzban, csöpp szatyorral.

Jött a kislány, az a kislány jött, akit Piszke várt. A pici kislányból mindig nagyobb lett, mert egyre közelebb ért Piskéhez, de mire odaért, mégsem lett akkora nagy, hogy ne mondhatnám rá: pici copfos kislány volt.

A legnagyobb kövön megállt Piszke mellett, és egyenesen Piskét nézte.

Nézte Piskét, aztán elmosolyodott és megszólalt:

– Szerbusz, te kis puli. Kit vársz?

– Szerbusz, te kislány. Téged várlak.

– Engem? Hát te ki vagy?

– Piszke vagyok, a csillagmellényes puli, és Pöpöpa hegyes erdészháza mellett lakom, a legkisebb hegyes erdészházban, amelyik olyan hegyes, hogy majd az eget veri, vagyis a legpirosabb pipacs leglágyabb szirmát.

– Én meg Ribizke vagyok felelte a kislány, és a patakából a mohás köre ugrott, Piszke orra elé –, Pöpöpa unokahúga.

Piszke nem tudott válaszolni, nagyot toppantott hát, maga sem tudta, miért, akkorát ugrott, hogy szanaszét lobogott a levegőben fekete szőrbóbitája a feje búbján, a zászlófarka még a négy tappancs-praclija is, de még a fehér csillagmellénye is. Akkorát ugrott, amekkorát csak egy igazi puli tud ugrani egy helyből, fel a magasba.

– Helyes kicsi puli vagy te, Piszke – nézte mosolyogva Ribizke, aztán elindult a hegyes erdészházak felé.

Piszke erre még inkább nem tudott válaszolni, és zavarában megkergette lobogó zászlófarkát.

Ribizke nevetett:

– Te Piszke! Tudod mit? Gyere, menjünk a patakban, az ugrabugráló köveken ugrabugrálva. Van kedved? Nem félsz a víztől?

– Az igazi puli nem fél semmitől! – És Piszke már Ribizke mellett volt, a legnagyobb mohos kövön, a csilingelő patak kellős közepében.

Így ugrabugráltak együtt a lágy vizű patakban, az ugrabugráló köveken, a röpke copfos kislány, Ribizke és a csillagmellényes puli, Piszke. Ugrabugrált Ribizke röpke copfja, két kis keze, két kis lába, kicsi szatyra, mellette ugrabugrált Piszke feje búbján a szőrbóbita, libegő zászlófarka, négy kicsi tappancs-lába.

Ribizke fütyörészett, Piszke vakkantgatott, így érkeztek meg a három hegyes erdészházhoz, a gyíkszöld-hegyi tisztásra.

Ott aztán Ribizke összevissza szaladgált ki-be a hegyes erdészházba, fel a lépcsőn, le a lépcsőn, egyik szobából a másikba, örült, hogy újra itt lehet Pöpöpapánál, az ezüsttörzsű fák között.

Piszke mindenhol a nyomában rohangált, sündörgött, meg sem álltak, míg Ribizke mindent meg nem nézett, míg minden kedves ismerőst nem üdvözölte: a hintaszéket, a koppancs harkályt, az ezüsttörzsű fákat, a kék, fehér, piros virágokat, gyíkokat, békákat, tücsköt-bogarat.

Aztán leült a lépcsőre, mellé ült Piszke is, mert már mindketten tudták, hogy itt a hegyes erdészházban a lépcsőn ücsörgés a legjobb dolog. Ribizke megszólalt:

– Mikor érkezik haza Pöpöpa meg Bonifác?

– Nemsokára.

– Jó! – bólintott Ribizke, aztán hallgatott. Egyszer csak Piskéhez hajolt, és azt súgta: – Piske, nekem van ám egy igazi nagy titkom.

Piske majd kiugrott a fekete, szénakazal szőrbundájából, annyira megörült annak, hogy Ribizke elmondja majd neki az igazi nagy titkát. És mert nagyon örült, és mert alig várta, hogy Ribizke elmondja már azt a titkot, és mert azt akarta, hogy Ribizke is érezze, mennyire bízik benne, és mert már úgysem tudta megállni, és mert... – több és mertet nem mondok, mert az elejét még el találjátok felejtetni – szóval Piske megszólalt:

– Ribizke, nekem is van egy nagy-nagy titkom. Vagyis már nem titok, de nagyon fontos. Mert arról van szó, hogy én szabálytalan puli vagyok, mert nekem fehér csillagmellényem van, mert én az anyukámtól kaptam, és ezért engem nem tiszteltek a városban, és ezért én világgá jöttem, vagyis világgá mentem, és ide jöttem, mert itt házat kell őrizni, és mert én oda nem megyek többé vissza, ahol engem nem tisztelnek.

Ezt mondta a kis puli megállás nélkül, összevissza.

Ribizke nagyot nevetett, Piske csak nézte.

– Kedves Piske, én így semmit sem értek, és nagyon kíváncsi vagyok még mindig arra, amit elmondtál. Kérlek, mondd el még egyszer, de lassan, jó?

És ekkor Piske szépen sorban mindent elmondott, úgy, de pontosan úgy, ahogy történt, és Ribizke mindent megértett, és Ribizke is Piskének adott igazat, és azt mondta, hogy neki is nagyon-nagyon tetszik az a csillag alakú fehér mellény. De neki van egy igazi nagy titka, de akkora nagy, hogy itt a lépcsőn el sem lehet mondani, mert itt bárki meghallhatja.

Piske udvariasan azt ajánlotta Ribizkének, hogy bújjanak be a legkisebb hegyes erdészházba, abba, amelyik olyan hegyes, hogy majd az eget veri, vagyis a legpirosabb pipacs leglágyabb szirmát, vagyis az ő, mármint Piske hegyes kutyaházába, ott nem hallgathatja ki őket senki sem.

– Jó, jó, menjünk – ujjongott Ribizke; és bebújt Piske parányi kutyaházába, Piske is bebújt Ribizke után, de mert a kis kutyaház pici volt, és Ribizke már benn volt, hát Piske zászló-farka kinn maradt.

A kicsi kutyaházban Ribizke suttogni kezdett:

– Hát az a titkom... de nem mondom el senkinek, ugye?

– Nem, Ribizke, én nem vagyok árulkodó – és Piske kicsi gombszeme csillogott a sötétben, pici piros nyelvét kidugta, úgy figyelt arra, mit mond majd Ribizke.

– És nem nevetsz ki? – kérdezte a kislány.

– Nem, Ribizke, én téged sohasem nevetlek ki – felelte a puli komolyan.

– Te is elmondtad a titkodat, ami nem is titok már, de valamikor titok volt, cserébe én is elmondom az enyémet.

Piske boldog volt, hogy Ribizke bízik benne, és azt akarta, hogy a kislány még jobban bízson benne, ezért így szólt:

– De van nekem egy másik, egy még nagyobb titkom, ami már nem egészen titok, de mégis az, mert még mindig van.

– Mi van? – Ribizke már megint nem értette Piskét, és elfelejtette egy pillanatra a maga titkát.

Tehát megint Piszke mesélt, elmesélte, hogy ő nagyon szomorú volt, de most már nem szomorú, mert Pöpöpa megkérte arra, hogy ne legyen szomorú, de azért szomorúnak kellene lennie, mert ő magányos, és ő igazi puli, ezt Pöpöpa is mondta, és az igazi pulinak egy egészen külön valaki kell gazdának, mert az igazi puli hűséges.

Ezt hadarta megint egy szuszra Piszke, és ezt nem kellett megismételni, mert Ribizke ezt nagyon is megértette:

– Hát, Piszke, én azt hiszem, te vagy az, aki nagyon megérti majd az én titkomat, úgyhogy most már azt hiszem, igazán elmondhatom. Szóval arról van szó – kezdte megint suttogva, Piszke fekete, bojtos füléhez bújva Ribizke –, hogy...

– Ribizke, Piszke! Ribizke! Piszke! – hallatszott kintről Pöpöpa hangja. – Hol vagytok? Ribizke! Piszke!

– Pöpöpa, nem Piszke zászlófarka kandikál ki a legkisebb hegyes kutyaházból? – mondta Bonifác, és nyomban futott a kutyaházhoz, csámpás hosszú lábát szétterpesztette, két lepényfülét mozgatta, sárga szemével bekukucskált.

– Gyertek már ki, gyertek! – türelmetlenkedett, és legszívesebben felemelte volna a kutyaházat, és kiszórta volna belőle Piskét és Ribizkét, mint diót a zsákból, hogy minél előbb láthassa a kislányt.

Csak hogy Ribizke és Piszke beszorultak a kicsi, hegyes kutyaházba, Piskének ezért hátrafelé kellett kimásznia, és ez elég lassan ment, mert Piszke nem nagyon szeretett hátrafelé mászni, úgy érezte, ez nem illik puli méltóságához, és ő nem is vörös rák.

Először Piszke libegő zászlófarka bújt ki a lyukon, aztán a két hátsó tappancsa, háta, válla, bóbitás feje, két praclija, legvégül a fekete csillogó gomborra.

Amint Ribizke is kimászott, Bonifác már döfködte is sárga nózijával a kislányt, fel se hagyta állni, feldöntötte, felugrott rá, két mancsával kapálózott, meg akarta simogatni, de megpofozta, csupa szeretetből. Ribizke nevetett, visított, hempergett, simogatta Bonifác fejét, azt mondogatta:

– Ej, te kedves Bonifác, de megnőttél, belenőttél a bő zsemlesárga bőrdöbe. Tavaly sokkal kisebb voltál, mint a bőrd, most meg éppen, vagyis majdnem akkora vagy – és már rohant is Pöpöpapához, egyenesen Pöpöpa nyakába ugrott, azaz a pocakjára. Pöpöpa megölelte, megpuszilta a kislányt, Bonifác meg körülöttük ugrált, rongylábait a levegőbe dobálta; Piszke hol Pöpöpa, hol Bonifác lába között szaladgált, tekergett összevissza, mint egy kicsi kígyó, pedig nem volt se vörös rák, se kígyó.

Mindenki nagyon örült.

Piszke mászott ki először a gabalyodásból. Leült és irigykedett. Csak egy icipicit, de bizony irigykedett. Azért irigykedett, mert Ribizke már nem veszi őt soha többé észre, mert Ribizke már soha nem mondja el neki az igazi nagy titkot.

De Piszke igazán csak egy icipicit irigykedett, hiszen nagyon örült, és ha az ember nagyon örül, akkor nem tud igazán irigykedni.

Aztán Pöpöpa letette Ribizkét a földre, és kérdezni akart Ribizkétől valamit, de nem tudott.

Mit gondoltok, miért nem?

Mert Bonifác megelőzte. Amint Ribizke piros szandálja földet ért, Bonifác a röpke-szőke copfos kislány elé állt.

– Mikor jöttél? Hogy vagy? Mért emlékszel rám? Én mért nem emlékszem rád? Mért nőttem én meg? Nem voltam mindig ekkora nagy? Akkor kicsi voltam, mint Piszke? Mért jöttél? Mikor jöttél? És mért voltatok a legkisebbik hegyes kutyaházban? Valamit titkoltok előttünk? Mi az a titok?

Pöpöpapa rászólt Bonifácra:

– Ne kérdezz már annyit, te vizslakutya! Nem hagyod Ribizkét szóhoz jutni.

Bonifác rögtön leeresztette mindkét csodálkozó lepényfülét, behúzta a pálcáfarkát, szomorú lett a sárga szeme, a konnektororra, még a mancsa körme is. Már szaladt is a barnasörös-üvegért, és közben azt motyogta:

– Engem senki sem szeret! Velem senki sem törődik! – És bánatosan kortyolgatott.

Eközben Piszke, aki már jó ideje féltékenyen nézte a Ribizke körül ugráló, kérdezősködő Bonifácot, közelebb ment Ribizkéhez. Mert Ribizke most olyan furcsa arcot vágott, mintha neki is furcsa érzései lennének, olyanok, mint Pöpöpapának, de mégsem egészen olyanok, mert ő nem azt érezte, hogy vendég érkezik, hanem azt: honnan tudhatja ez a fránya Bonifác, hogy nekem valamilyen titkom van. És mert ezt kérdezte magában, hát mindjárt hangosan is megkérdezte Pöpöpapától, mert Ribizke őszinte kislány volt:

– Mondd, Pöpöpapa, honnan tudhatja ez a zsemlesárga vizsla, hogy nekem valami igazi nagy titkom van? Megmondta neki valaki, vagy talán varázsló?

És Ribizke és Piszke is némán álltak a csodálkozástól. Pöpöpapa mosolygott a szakálla fölött és a bajusza alatt.

– Azt én nem tudom, Ribizke, hogy Bonifác honnan tudja a te igazi nagy titkodat, de azt egész biztosan tudom, hogy nem varázsló.

Ebben a pillanatban érkezett vissza Bonifác jókedvűen, mert megivott egy-két korty barna sört, és már úgy érezte, őt mindenki szereti, vele mindenki törődik.

– Ki a varázsló?

– Azt mondtam, te nem vagy varázsló – felelte Pöpöpapa.

– Mért nem vagyok én varázsló?

– Mert nem tudsz varázsolni.

– Mért, ki tud varázsolni?

– Senki.

– Akkor ki a varázsló?

– Senki.

– Akkor mért mondjátok? – kérdezte haragosan Bonifác. – Vicceltek velem?

– Nem viccelünk. Ribizke azt kérdezte tőlem, honnan tudod a titkát – magyarázta Pöpöpapa.

– Honnan tudom?

– Nem tudom – felelte Pöpöpapa.

– Mért nem tudod, hogy én honnan tudom?

– Mert azt hiszem, te sem tudod, csak kérdezhetsz összevissza.

– Mit kérdezgetek összevissza? Én nem kérdezgetek összevissza, csak azt, hogy ki a varázsló, ki tudja, hogy Ribizkének titka van, és honnan tudom, és miért nem tudom? És tényleg, milyen titkod van neked, Ribizke?

– Hát... van egy nagy titkom – sóhajtott a kislány.

– Milyen titkod?

– Hát... olyan...

Piszke közbeszólt:

– Azt ígérted, Ribizke, hogy csak nekem mondd el a titkodat.

– Mért csak neked? Én meg Pöpöpapa nem tudhatom? – kíváncsiskodott Bonifác.

– De... tudhatod – felelt vonakodva Ribizke.

– Akkor mért nem mondd?

– Mondom... hát...

– Valami rosszat csináltál? Szégyelled?

– Nem... csak...

– Mi az? Mondd már!

– Hát...

– Mi hát?

– Hát én...

– Mi hát én?

– Hát én ku...

Bonifác közbevágtott:

– Mi az, hogy háténku?...

– Szóval én kutya szeretnék lenni – jelentette ki Ribizke nagy hangon és olyan bátran, amilyen bátran a mesében csak akkor mondanak valamit a gyerekek, a röpke copfos kislánygyerekek, ha egyáltalán nem bátrak.

Piszke meg volt sértődve, mert Bonifácnak elmondta Ribizke a titkát, neki pedig nem. Piszke még nem tudta, hogy nagyon nehéz nem felelni annak, aki megállás nélkül kérdezget. Azt már ti is láthatjátok, hogy Bonifác bizony eléggé tapintatlan vizsla volt.

De erre a mondatra Piszke is abbahagyta a sértődösködést, sőt még Pöpöpapa is csodálkozva nézte a kislányt, Bonifác meg úgy csodálkozott, hogy azt már el sem tudom mesélni, azt látni kellett volna.

– Mikor akarsz kutya lenni?

– Most legyél kutya, most azonnal!

– Majd én csinállok belőled kutyát! Pulikutyát! Olyan pulit csinállok belőled, Ribizke, hogy még!

– Ribizkéből vizsla lesz! Vizslának lenni sokkal jobb.

– Az lehet, hogy vizslának lenni jobb, de pulinak lenni még jobb. Igaz, hogy nehezebb, de megéri!

- Ribizke vizsla lesz!
- Puli! – visított Piszke.
- Vizsla!
- Puli!
- Csönd legyen, kutyákok! – szólalt meg Pöpöpapa.

A kutyákok elhallgattak.

- De Ribizke – folytatta Pöpöpapa –, azt mondd meg nekem: mért akarsz te kutya lenni?
- Mert a kutya éjjel kinn alhat a kutyaházban, és nem fél, jöhet-mehet, vasárnap nem kell fehér harisnyát húznia, mindig szeretik, és azt csinál, amit akar, és csóválhatja a farkát.
- Értelek, Ribizke – mondta nagyon komolyan Pöpöpapa –, értem, mért akarsz kutya lenni. Segíteni fogok neked, meg Piszke is, Bonifác is segít majd neked. Igaz, kutyákok?

A kutyákok egyszerre bólintottak, Pöpöpapa pedig folytatta:

- Kislányom, amikor régen kisfiú voltam, én is kutya szerettem volna lenni. Volt egy nagy, fehér kutyám, és én éppen olyan szerettem volna lenni, mint ő. Ezért aztán mindig a házában laktam, mindig az ő tányérjából ettem, hogy minél hamarabb megkutyuljak. De nekem nem sikerült, azt hiszem, azért nem, mert én csak azért akartam kutya lenni, hogy ne kelljen iskolába járnom. De úgy látom, te igazi kutya akarsz lenni, remélem, neked sikerül... Azt hiszem, ideje lenne ebédelni – tette hozzá –, gyertek, kutyákok, segítsetek.

Ribizke boldogan nevetett, és két röpke-szöke copfja vígan röpködött a feje körül.

Délután összeültek a lépcsőn hárman: Ribizke, Piszke és Bonifác, és megbeszélték, hogy akár másnap kezdődhet a kutyásítás, és hogy Pöpöpapa lesz a zsűri elnöke, Piszke és Bonifác pedig a két kutyatanár.

Pöpöpapa ezalatt megírta a második kornyikálást tanulsággal.

Piszke pedig szépen elmagyarázta, mi is az a második kornyikálás tanulsággal:

- Hogy énekelünk, de nem énekelünk, mert nem tudunk, hanem kornyikálunk, mert kornyikálni jó, de nem kornyikálni még jobb, de mi kornyikálunk, mert nekünk ez a jó.

Ribizke legyen a talpán, aki ezt a magyarázatot érti. Természetesen Piszke újra és újra elmagyarázta az egész kornyikálás-ügyet, és mire Ribizke megértette, mért kell kornyikálni, addigra Pöpöpapa el is készült.

- Cím – kezdte Pöpöpapa.

Második kornyikálás tanulsággal.

- Harmadik ének, mely Ribizkéé, rajta, Ribizke!

És Ribizke kedves-rekedtes hangján Pöpöpapa után énekelt, vagyis kornyikált:

Aki kutya akar lenni,
tanárhoz kell annak menni.
Kutyaiskolába járjon,
kutyaész jöttére várjon.

Kutyahangon is ugasson,
csóválja farkát a gangon,
szaladgáljon négykézlábon,
mindent kutyául csináljon.

Kutyaszimatot szerezzen,
mindent kutyául szeressen:
futni, ülni, járni, enni,
mindent kutya módra tenni.

Ha valaki kutya lesz,
sok kutyával jóba lesz,
kutyákkal jó jóba lenni,
tanulságnak elég ennyi.

Piszke csillogó szemmel gyönyörködött a kornyikáló Ribizkében, és arra gondolt, lám, egészen más kislányok is akadnak, mint amilyeneket ő a városban megismert. A nóta végén pedig így szólt:

– Milyen szépen tudsz te kornyikálni, Ribizke!

Ribizke lesütötte a szemét, és elpirult.

Bonifác meg annyira álmélkodott, hogy még kérdezősködni is elfelejtett.

Ezen a napon aztán három kornyikálástól zengett az erdő: Ribizke, Piszke és Bonifác megállás nélkül kornyikálgatták a maguk énekét – természetesen egyszerre.

De ezért senki sem haragudott az erdőben.

5

Megtudjátok: Ribizkéből lesz-e kiskutya, ha négykézláb jár egy kislány ügyes vagy suta? Kutya farkát csóválja-e? Estére már kiskutya-e? Megkutyul-e Pöpöpapa unokahúga?

Azon a napon, amelyiken egy kislányból kiskutya lesz, már a reggel sem akármilyen reggel, hanem mesereggel. Amikor a nap felkelt, Pöpöpapa is, Ribizke is, Bonifác is, Piszke is nyomban kinyitották a szemüket, és Pöpöpapa azt mondta:

– Ma nem megyünk erdőt kerülgetni, ma Bonifác meg én itthon maradunk. Kivesszük az évi szabadságunkat, mert más dolgunk van, mint erdőt kerülgetni – sokkal fontosabb dolgunk akadt.

– Mibe akadt? – kérdezte Bonifác, mert még nagyon álmos volt.

Pöpöpapa nem is felelt.

– De buta vizsla vagy te, nem is lehetsz kutyatanár – korholta Piszke Bonifácot, és most nem a zászlófarkát csóválta, hanem a bikfic-fejét.

– Mért nem lehetek kutyatanár? És mért kell nekem kutyatanárnak lennem?

– Ejnye, hát elfelejtetted? Ma lesz a kutyásítás: Ribizkéből kiskutya lesz.

– És mért nem kerülgetjük az erdőt?

– Mert szabadságra megyünk – magyarázta Pöpöpapa.

– Hová megyünk?

– Sehova.

– Akkor mért megyünk?

– Nem megyünk. Csak az emberek azt szokták mondani, ha egy kicsi időre abbahagyják a munkájukat, hogy szabadságra mennek.

– Ja – nézett nagyot Bonifác, azaz nagyra nyitotta sárga szemét, de nem értett egy szót sem. Hanem erre nem figyelt senki, se Pöpöpapa, se Ribizke, se pedig Piszke, akkora volt az izgalom. Ti se nagyon figyeljetek arra, mit ért és mit nem ért meg Bonifác, nem olyan nagy baj, ha néha Bonifác nem ért valamit, Bonifác ettől még nagyon rendes, jóindulatú vizsla lehet. Az is.

Reggeli után Pöpöpapa letelepedett a lépcsőre, azt mondta, ez az emelvény, ezen trónol a zsűri.

– Én leszek a zsűri elnöke, zsűri nem lesz.

Ezt a bejelentését mindenki elfogadta, mert nagyon helyénvaló bejelentés volt. Aztán Pöpöpapa megint bejelentett valamit. Azt hogy:

– Gyakorlati oktatással kezdjük a napot. Felkérem Bonifác tanár urat és Piszke tanár urat, hogy vonuljanak félre, és tanácskozzák meg, mi lesz az első óra anyaga. Ribizke kutyajelölt pedig ne szaladgáljon összevissza, hanem álljon egy helyben a tisztás közepén, és várjon türelemmel, ha tud.

– Mi az, hogy tanácskozás? – kérdezte az egyik tanár úr.

– Az olyasmi – magyarázott a másik tanár úr –, hogy te is elmondod nekem, meg én is elmondom neked, mit kell először tenni Ribizkének, hogy kiskutya legyen belőle. Aztán közösen elmondjuk a zsúrielnök úrnak és a kutyajelöltnek.

– Mért mondjuk el annyiszor? Nem unjuk meg? – kérdezte megint az egyik tanár úr, de a másik tanár úr magával húzta a patakhöz, és ott nagy pusmogásba kezdtek.

Ribizke a tisztás közepére állt, és igyekezett nyugodtan, türelemmel várni –, de nem tudott, a két röpke-szőke copfja szanaszét röppent, hiszen ki tudna nyugodtan állni azon a napon, amikor az emberből kutya lesz!

Az alatt az idő alatt, míg ezt elmondtam, a két kutyatánár befejezte a tanácskozást, Pöpöpapa mellé álltak és kijelentették:

– Az-első-óra-anyaga: Ribizkének-négykézláb-kell-járni!

Pöpöpapa bólintott.

Ribizke nagyot nyelt, és ő is bólintott. Az egész kislány remegett az izgalomtól, mert ha minden sikerül, mostantól kezdve nem kislány lesz, hanem kiskutya.

Piszke tanár úr és Bonifác tanár úr Ribizke mellé szaladt, Ribizke két kézre, két lábra ereszkedett, és elindultak hárman: Piszke, Ribizke és Bonifác; mindhárman négykézláb. Vagyis Piszke a négy pracliján, Bonifác a négy mancsán, Ribizke – mint mondtam – két kezén, két lábán.

Így futottak-ugráltak, ettek-ittak, szaladgáltak hárman négykézláb.

Igen ám, de...

Míg Piszke meg Bonifác vígan ettek-ittak, ugráltak, játszottak, szaladgáltak négykézláb, addig Ribizke ügyetlenkedett, hasra is esett, a vizét kilefetyelte a füre a nyelvével, és minden krumplit a blúzába pottyantott, éhes maradt, és sajgott a tenyere, fájt a lába.

Ribizke lihegett, Ribizke maszatos lett.

Aztán egyszer csak letottyant a fenekére, keservesen nézett körül, még a két röpke-szőke copfja se volt röpke, csak szőke.

– Mi történt, Ribizke? – kérdezte Pöpöpapa, vagyis a zsúrielnök úr.

– Fáj!

– Mi fáj? – kérdezte Bonifác tanár úr.

– A kutyaság fáj.

– Az nem lehet. A kutyaság nem fáj – közölte Piszke tanár úr.

– De fáj! – makacskodott a kislány. – A térdem fáj, a tenyerem fáj, és szomjas vagyok és éhes.

– Nincs semmi baj, Ribizke – mondta Pöpöpapa, vagyis a zsúrielnök úr –, ne búsulj! Állj két lábra, állj fel bátran, kislányom! Figyelj rám: tudsz két lábon enni, inni, járni, szaladni, játszani?

– Tudok.

– Na látod, akkor minden rendben van. Én, a zsúri elnöke, zsúrielnökségem tudatában kijelentem, hogy te, Ribizke kutyajelölt, két lábon járó kiskutya lehetsz.

– És akkor Ribizke két lábon fog négykézláb járni? – kérdezte a kíváncsi tanár úr.

– Hát persze! – helyeselt Piszke. – Ribizke nem közönséges kiskutya lesz, hanem olyan kiskutya, amilyen még nem volt, mert mindig tud majd két lábon járni. Amit még én se tudok mindig, pedig én puli vagyok.

– Nekem csak az a fontos, hogy kiskutya legyek – egyezett bele Ribizke –, én nagyon szívesen járok továbbra is két lábon.

– Jól van, Ribizke – szólt a zsúrielnök úr, vagyis Pöpöpapa –, most pedig felkérem a tanár urakat, vonuljanak félre, és döntsék el, mi legyen a második óra anyaga.

Amíg Piszke tanár úr és Bonifác tanár úr összenéztek és gondolkodtak, vagyis Bonifác összenézett, és Piszke gondolkodott, Ribizke megszólalt:

– Zsúrielnök úr, vagyis Pöpöpapa, tanár urak, vagyis kutyák! Nekem lenne valami nagyon nagy kérésem: én kutyafarkat szeretnék. Olyan bozontos zászlófarkat, amilyen Piszke tanár úrnak van. Amit úgy lengethetek, csóválhatok, pörgethetek körbe-körbe, mint Piszke.

Mire Ribizke befejezte a mondókáját, Bonifác tanár úr már ment is az aranybarna sörösüveghez, és jól meghúzta. Mert Bonifác nagyon szomorú lett attól, hogy Ribizkének nem vizslafarok kell, hanem pulifarok. Azt motyogta magában, hogy őt senki sem szereti, vele senki sem törődik, mert ugyan nem volt semmiféle legeslegutolsó kérdése, de hát egy bús pofájú, jóságos vizsla másért is tud szomorkodni, például azért is, ha nem csodálják eléggé a pálcafarkát.

Piszke puli viszont boldogan szaladgált, ugrabugrált, lobogott a zászlófarka, kackiásabban állt még a szőrbóbitája is a feje búbján, csillogott a gombszeme, virított a hófehér csillag mellé-nye.

– Hiszen Ribizkének pulifarok kell!

– Igen, igen – kiabálta –, Ribizke kutyajelöltnek zászlós lobogó pulifarok kell! Ribizkének okvetlenül kell egy pulifarok, igazi pulifarok kell neki... – Alig akarta abbahagyni a lelkesedést.

– Mért? – mormogott Bonifác, aki már megitta a barna sörét, és újra ott volt. – A vizslafarok nem igazi? Oda van növe, nem látod?

Ribizke megsajnálta Bonifácot:

– Ne haragudj, Bonifác, neked igazán gyönyörű vizslafarkad van. Csak rövid. És mert rövid, én sohasem láthatom, mert hátul van, és én nem látok hátra. És ha nem látom, hogy farkam van, akkor elfelejtem, hogy van. Márpedig én olyan kiskutya szeretnék lenni, aki mindig örül annak, hogy neki nagyon szép, bozontos farka van.

– Jó – békélt meg Bonifác tanár úr, hiszen Ribizke olyan kedvesen vigasztalta –, de azért tetszik neked a vizslafarok is?

– Hát persze hogy tetszik! Nagyon szép.

– Jó, akkor most nem haragszom – nyugodott meg Bonifác.

Pöpöpapa megkérdezte Ribizkét:

– Mondd, Ribizke, miért kell neked kutyafarok?

– Mert akkor nem tudok hazudni – vágta rá Ribizke.

– Nem értelek, Ribizke, de nagyon kíváncsi vagyok arra, mit akarsz ezzel mondani. Mondd el bátran, hallgatlak.

Pöpöpapa nagyon figyelmesen nézett Ribizkére az okuláré mögül.

– Igen – bólintott a kislány. – Ha egy kiskutya fél, akkor mindenki tudja, hogy fél, mert akár akarja, akár nem, behúzza a farkát. Ha meg örül, akkor csóvál, akár akar, akár nem, ha még jobban örül, még jobban csóvál, és ha még annál is jobban örül, akkor pörgeti a farkát örömeben körbe-körbe, mint ahogy Piszke tanár úr is pörgeti a farkát, és mindenki tudja, hogy Piszke tanár úr olyankor boldog. És ha egy kiskutya szomorú, akkor nem tud úgy csinálni, mintha vidám lenne, mert akár akarja, akár nem, be kell húznia a farkát, és mindenki észreveszi, hogy szomorú... Szóval nekem nagyon tetszik, hogy a kiskutyák nem tudnak hazudni, és az is tetszik, hogy libeg-lobog nekik ott hátul valami... és én nem is akarok hazudni soha.

– Nagyon helyes, Ribizke – bólogatott Pöpöppapa, vagyis a zsürielnök úr –, kapsz is tőlem egy igazán szép kutyafarkat. Van egy igazi róka farkam, pontosan olyan, mint Piszke zászlófarka, csak szőke.

És Pöpöppapa felvarrta a szőke róka farkat Ribizke farmernadrágjára.

Ribizke vígan ugrándozott. Piszke meg alig várta, hogy elkiálthassa magát:

– A-második-óra-anyaga-farokmozgatás!

És Piszke tanár úr bemutatót tartott örömeiben, hogy mindenki őt nézi, csóválta a farkát, lengette-lobogtatta, felemelte, magasra tartotta, csapkodta vele a hátát, a farka hegye közelebb volt az éghez, mint a hetyke szőrbóbita a feje búbján, végül megpörgette, de úgy, hogy nem is látszott a levegőben.

Ribizke kutyajelölt is buzgólkodott, rázta a farmerra varrt szép róka farkat, akarom mondani, szép Ribizke-farkat, forgatta a hátulját, de sehogy se ment sem a csóválás, sem a pörgetés magától. Nem ment magától, nem ment semmiképp.

Ribizke megállt.

Piszke tanár úr biztatta:

– Ne csüggedj, Ribizke!

De Ribizke olyan bánatos lett, hogy még a könnye is kicsordult volna, ha nem lett volna olyan büszke, mint amilyen büszke Piszke, de még talán az aranybarna sörösüvegéből is jócskán ivott volna.

Piszke is lógatta a fekete bóbitás, buksi fejét, búsan csüngött zászlófarka is.

Még Bonifác sem kérdezősködött, mert érezte, hogy ezen a szerencsétlenségen még az ő vizslafarka sem segít.

Csak Pöpöppapa mosolygott:

– Ribizke kutyajelölt! Fel a fejjel, kislányom! Hát te még így is lehetsz kiskutya.

– Igen? – csillant fel Ribizke szeme.

– Igen? – csillant fel Bonifácé.

– Igen? – csillant fel Piszke tanár úré is.

– Igen – mondta Pöpöppapa, vagyis a zsürielnök úr. – Te, kislányom, vagyis kutyajelöltem, mosolyogj, ha örülsz, neved, ha jókedved van, szomorkodj, ha valóban szomorú vagy. Az a fontos, hogy csak akkor mosolyogj, ha valóban örülsz, és akkor pontosan olyan leszel, mint a kutyák, akik csak akkor csóválnak, ha örülnek. Márpedig, Ribizke, én úgy ismerlek téged, hogy nem szoktál mást mutatni, mint amilyen vagy. Csak légy továbbra is ilyen. Ebből a szempontból te máris kiskutya lettél.

– Tényleg?

– Igazán?

– Valóban?

– Hát persze. Én, a zsűri elnöke kijelentem, hogy Ribizke kutyajelölt két lábon járó, farok nélküli, de igazi kiskutya lesz. – Aztán felállt a lépcsőről, mert valamit érzett a pocakjában. Amit érzett, nem furcsa érzés volt, ezért így szólt a kutyákhoz és a kutyajelölthöz: – Most pedig mindannyian éhesek vagyunk, ugye?

Erre senki sem felelt, mert ez a kérdés költői kérdés volt. A költői kérdésről pedig minden valamirevaló kutya tudja, hogy fölösleges, azért hívják költői kérdésnek.

Hát persze hogy mindannyian éhesek voltak!

**Bonifác vizslálkodni tanítja Ribizkét, de nem tudja legyőzni Piszkét,
mégsem lesz első Piszke: hármuk közül a legokosabb Ribizke**

Hajnalban Pöpöpapa kilopakodott a legnagyobb hegyes erdészházából, és csöndben, olyan halkán, ahogy csak egy erdőkerülő bácsi tud, elindult a tisztáson át az ezüstitörzsű fák felé. Egy susogó-csengő bokor mellett megállt, és beszólt a bokorba, a lombok és levelek közé:

– Nyuszi, itt vagy?

– Itt vagyok, Pöpöpapa – felelt a nyuszi.

Pöpöpapa lehajolt, és valamit suttogott. Olyan halkán suttogott, hogy még én sem hallottam, csak a nyuszi, de hát neki nagyon hosszú füle volt.

– Félek – mondta a nyuszi.

– Ne félj – mondta Pöpöpapa –, én megígérem, hogy nem lesz semmi bántódásod.

Aztán Pöpöpapa továbbment, került egyet, és elérkezett a patak partjára. Ott ugráltak a békák az ugrabugráló kövek között. Pöpöpapa hangjára még az öreg teknősbéka is előmászott.

– Ide hallgassatok, békák, te is, öreg teknős – mondta Pöpöpapa, azzal lehajolt, és mindegyiknek a fülébe súgott valamit.

– De mi félünk – mondták a békák, még az öreg teknősbéka is, pedig neki páncélja volt.

– Ne féljete – nyugtatta meg őket a pocakos erdőkerülő –, én megígérem, hogy nem lesz semmi bajotok.

Aztán Pöpöpapa felkereste a mormotát, felébresztette, mert aludt, mint egy mormota, aztán szólt egy vörös bundájú rókakölyöknek, beszélgetett a zöldhátú gyíkokkal, és az egyik csipogó lombkoronájú fa tetejéről lehívta a mókust is. Mindegyik kicsi állatnak a fülébe súgott valamit, és megnyugtatta őket, ne féljenek, nem lesz semmi bajuk.

Pöpöpapa aztán nesztelenül visszament a hegyes erdészházba, lefeküdt az ágyába, mintha mi se történt volna, és még szunyókált egy kicsit reggelig.

Amikor Ribizke, Piszke és Bonifác felébredt, nyoma sem volt már a hajnali szaladgálásnak.

Pöpöpapa kiült a lépcsőre, Ribizke, Piszke és Bonifác pedig a tisztás kellős közepére álltak, várták, mit mond Pöpöpapa.

Pöpöpapa azt mondta:

– Kedves kutyatanár urak. Most pedig megmutatjátok Ribizke kutyajelöltnek, hogy egy igazi kutyának mi a dolga. Először Bonifác tanár mutassa meg, mit kell csinálni a vadászvizslának.

– Azért én, mert én vagyok a legokosabb? – kérdezte vesztére Bonifác.

– Nem, Bonifác – felelte Pöpöpapa –, hanem azért, mert ha nem te lennél az első, nem tudnál nyugton maradni, és mindenfélét kérdezgetnél összevissza.

– Mért ne tudnék én nyugton maradni? És mért kérdezgetnék én mindenfélét összevissza? – izgett-mozgott Bonifác, és mert senki sem válaszolt, hát azon nyomban meghúzta a sörösüveget. De nem csak egy kortyot ivott, nem is kettőt a két legeslegutolsó kérdéséért, hanem négyet-ötöt, mert Bonifác izgatott volt, Bonifácnak lámpaláza volt. Hiszen a mesében is úgy

van, hogy ha valakinek meg kell mutatnia, mit tud, akkor lámpaláza lesz, mert nem tudja, tudja-e, amit tud.

Aztán Bonifác ránézett Pöpöpapára, és úgy figyelt, de úgy, hogy meg se moccant. Pöpöpapa így szólt hozzá:

– Bonifác vizsla! Ma hajnalban szépen megkértem a nyuszt, a békákat, még az öreg teknős-békát is meg a mormotát, aztán a vörös bundás kölyök rókát, a gyíkokat, sőt még a mókust is, hogy keressenek mindenféle rejtekhelyet maguknak, és bújjanak el. El is bújtak mind. Most meg kell őket keresned, és ide kell hoznod hozzám. De ügyes légy, mert megígértem, hogy nem lesz semmi bajuk.

Bonifác vadász vizsla komolyan bólintott, aztán beleszagolt a levegőbe, körbe-körbe, mindenfelé, kelet, nyugat, észak, dél felé, aztán mélyen lehajtotta a fejét, egészen a földig, és szimatolva útnak indult. Ribizke és Piszke némán figyelte.

Bonifác eltűnt a csengő-bongó bokrok között, és mikor előbukkant, egy zöld hátú, gyémánt-hasú gyíkot hozott óvatosan a szájában. Letette Pöpöpapa lába elé, aztán megint útnak eredt, és most egy barna pöttyös békával tért vissza. Aztán kiszimatolta a nyuszi rejtekhelyét, pedig még a hosszú füle csücske se kandikált ki a nyuszinak, megkereste a mókust meg a vörös bundás kölyök rókát, a mormotát – pedig ő nagyon jól elbújt ám, mivelhogy addig is nyugodtan alhat, míg Bonifác észre nem veszi –, de még a százéves öreg teknős-békát is.

Mindenkit megtalált Bonifác, minden apró állatot előhozott a rejtekhelyéből, finoman a foga közé vette őket, vigyázott, nehogy valami bajuk történjen, hiszen ezt ígérte Pöpöpapának, Pöpöpapa meg a kis állatoknak.

Amikor aztán mind együtt voltak Pöpöpapa lábánál, Bonifác leült a tisztás kellős közepére, mint aki jól végezte dolgát.

Pöpöpapa megdicsérte Bonifácot, az apró állatoknak pedig megköszönte, hogy segítettek.

Ribizke csodálattal nézte, mi mindent tud ez a lepényfülű, pálcafarkú, kérdezősködő, kíváncsi Bonifác, ha a munkáját végzi. Meg is mondta:

– Bonifác, te nagyon ügyes vagy. Nagyon-nagyon tisztellek a tudományodért. Te nagyon-nagyon okos vizsla vagy, mert mindig az a legokosabb, aki a munkáját jól tudja csinálni... Csak...

Bonifác úgy kidüllesztette a zsemlesárga mellényét, mintha nem is zsemlesárga, hanem hófehér, csillag alakú mellénye lenne, és nagyon büszke volt. Csak... „Mért mondta Ribizke azt, hogy csak?” – törte a fejét.

– Mi csak? – kérdezte gyanakodva.

– Az a csak, hogy én nem akarok vadászni, hozni, vinni, lesben állni.

– Hát mit akarsz?

– Most... játszani. És ha majd felnőtt kutya leszek... azt még nem tudom.

– Mikor tudod már?

– Ha nagy leszek.

– Akkor nem mindegy neked, hogy addig mi vagy? Legyél most vizsla – kérlelte a kislányt Bonifác tanár úr.

Pöpöpapa közbeszólt:

– Ha Ribizke nem akar vizsla lenni, ne legyen. Minden kutya az legyen, ami akar. Azért kutya. Nahát!... Most pedig Piszke tanár urat kérem fel, hogy mutassa be a pulimunkát – szolt a pulihoz.

– Igen – felelte Piszke tanár úr, kidüllesztette a csillagmellényét, feltartotta fekete, szőrbóbitás fejcskáját, utána megkérte a Pöpöpapa lába körül sündörgő állatokat: a nyuszt, a mormotát, a mókust és a kölyök rókát, a békákat, a gyíkokat, de még a százéves öreg teknősbékát is, legyenek a segítségére, engedjék meg, hogy bemutassa a terelőtudományát.

Az apró állatok szívesen segédkeztek abban, hogy Ribizke kislányból terelőpuli legyen, nekik is nagyon tetszett ez a kutyásítás dolog. Természetesen Piszke tanár úrnak is praclit kellett adni arra, hogy senkinek sem esik bántódása.

Piszke tanár úr megígérte, és terelni kezdte az állatokat.

Gyönyörűség volt még nézni is, ahogy ez az apró, lengő-libegő farkú, kicsi kutya dombra föl, dombról le, patak partján jobbra-balra, erre-arra hajtott, irányította, terelte Pöpöpapa sok-sok gyíkszöld-hegyi barátját, kit-kit a saját lakásába.

Lihegve érkezett meg a tisztás közepére, és büszkén körülnézett, még körbe is fordult.

Bonifác nem állhatta meg kérdés nélkül:

– Piszke, hol tanultál meg ilyen ügyesen terelni? – Aztán kicsit gúnyosan hozzátette: – Talán a városban?

Piszke méltóságteljesen, de kedvesen válaszolt, mert jólesett Bonifác elismerése, és érezte, hogy Bonifác szeretettel gúnyolódik.

Minden puli úgy születik, hogy a terelés tudománya a kisujjában van – és várakozva nézett Ribizke felé.

Ribizke őszintén megdicsérte Piskét, de bizony ő terelőpuli sem akart lenni.

Piszke nem is ért rá megsértődni, mert Ribizke azon nyomban nyafogni kezdett.

– Hát most mondd, Pöpöpapa! Ha én vadászni se szeretnék, terelni se, milyen kutya lesz akkor belőlem? És mikor leszek már végre kutya?... Én olyan ügyeden vagyok! Én olyan buta vagyok! – kiáltotta dühösen, mert nagyon haragudott magára.

A jóságos Pöpöpapa mosolygott:

– Ribizke kislányom, hallgass rám. Én öreg bácsi vagyok már, sok mindent megértem, és tudom, hogy te kiskutya leszel. Csinálj csak mindent úgy, ahogy azt a tanár urak mondják, hallgasd meg az előadásait, és főleg ne légy türelmetlen. Nem lehet rögtön kiskutyává válni. Majd egyszer váratlanul, magad sem veszed észre, mikor, rájössz, hogy kiskutya lettél. Csak ne keseredj el!

Piszke azt mondta nagyon komolyan:

– Nem olyan könnyű jó kutyának lenni. Egyáltalán nem könnyű.

Bonifác is megszólalt:

– Ribizke, én úgy látom, te elég tehetséges kislány vagy ahhoz, hogy kutya lehess. Az is leszel, mert ha Pöpöpapa megígéri, akkor az úgy is lesz.

– Nekem is megígérte Pöpöpapa, ha nem leszek szomorú, lesz egy külön valakim – kotyogott közbe Piszke –, és én azóta nem vagyok szomorú, és biztosan lesz külön valakim. Ha Pöpöpapa megígérte.

– Jól van, jól van – nevetett már a kislány –, én elhiszem. Csak siessünk azért azzal a kutyásítással, mert minél előbb szeretném már észrevenni, hogy észrevétlenül kiskutya lettem.

– Na, hát akkor – szólalt meg Pöpöpapa komolyan; senki nem vette észre, milyen jól mulat magában ezen a három kedves kutyán (bocsánat: két kutyán és egy kutyajelöltön) – megint Bonifác tanár urat kérem fel, hogy tartsa meg elsőnek az előadását, az előbb már említett okból kifolyólag.

Bonifác tanár úr büszkén körülnézett, de azért megkérdezte:

– Mi folyik ki?

Persze erre a kérdésre sem kapott választ, így hát ez a kérdése a legeslegutolsó kérdése lett, ráadásul körülötte mindenki nagyot hahotázott. Bonifác máris így morgott magában: „Engem senki sem szeret, velem senki sem törődik?”- de gyorsan morgott, és gyorsan itta meg a búsulásért járó söradagot is, mert minél előbb szónokolni akart.

Aztán szónokolta:

– Figyelj rám, Ribizke kutyajelölt! Egy igazi kutya mindent megkérdez. Egy igazi kutya mindenbe beleveri az orrát. Nem? Egy igazi kutya mindig ott van, ahol más is van. Egy igazi kutya mindent tudni akar, még azt is, amit már tud, mert hátha nem tudja. Egy igazi kutya mindenkihez kedves, nem hagy másokat békiben, hogy mások mindig lássák, mennyire kedves. Egy igazi kutya mindenkit szeret. Ennyit akarok mondani, mert nem óhajtok fölöslegesen beszélni, sokat és egyszerre és összevissza, és ez minden, amit szerintem egy igazi kutyáról tudni kell.

De Ribizke a vállát vonogatta.

– Én bizony nem akarom mindenbe beleverni az orromat, és nem akarok mindenkihez kedves lenni akkor, amikor nem is vagyok kedves. Sőt azt akarom, hogy csak akkor legyek kedves, ha nagyon szeretek valakit. És én nem tudok mindenkit nagyon szeretni, csak azt, aki engem is nagyon szeret, és nem szeretek hízelegni se. És mért kérdezzem meg azt, amit már tudok? Nem, Bonifác tanár úr, én másmilyen kutya akarok lenni.

Bonifác tanár úr persze szomorú lett, és Piszke tanár úr rögtön arra gondolt, hogy majd ő megmutatja, milyen kutya legyen Ribizke.

Pöpöpapa, azaz a zsűrielnök mosolygott a bajusza alatt.

– Nagyon okosat mondtál, Ribizke, belőled egészen önálló kiskutya lesz. Bonifác tanár úrnak vizslatulajdonságai vannak, ő természetesen csak vizslatulajdonságokra tud téged tanítani.

– Ugye, lesz belőlem kiskutya még akkor is, ha nem akarom, hogy nekem vizslatulajdonságaim legyenek.

– Hát persze hogy lesz – mondta Pöpöpapa, aztán felkérte Piszke tanár urat, tartsa meg az előadását.

Piszke tanár úr kilépett a tisztás közepére, és csengő hangon szónokolni kezdett:

– Ribizke, kislányom – kezdte, ahogy azt már Pöpöpapától hallotta, és kidüllesztette megint a fehér csillagmellényét, hogy még tekintélyesebb tanár úrnak lássék, de meg azért is, mert egy büszke puli mindig szereti kidülleszteni a mellényét, akár fehér, akár fekete. – Az igazi puli, kislányom, sohasem kérdez. Azért nem kérdez, mert mindent tud. És azért tud mindent, mert mindig figyel és gondolkodik. És aki gondolkodik, azt is ki tudja találni, amit már más okos pulik is kitaláltak, sőt még többet is, és akkor ő a legokosabb puli a világon. Van ám ilyen legokosabb kutya! – nézett körül a tanár úr, és mindenki tudta, kire gondol. Aztán folytatta: –

Egy igazi puli méltóságteljes, senkit sem zavar a tolakodásával, mert méltóságán alulinak tartja, hogy másokat zavarjon. Az igazi puli bizalmatlan, és nem szeret senkit, csak azt szereti, akit nagyon megszeretett. És az igazi puli, ha megsértődik, megsértődik, és akármekkora kockacukrot kap, csak nagyon sok kedves szóért sértődik ki.

– De én nem szeretek megsértődni. Én nem akarok morcos lenni, és mért ne legyek kedves, mikor kedves szeretnék lenni? És mért ne kérdezzem meg azt, amit még nem tudok? – dobbantott Ribizke.

– Ribizke – mondta erre Pöpöpapa –, azért, ugye, megkérdezel mindent, amire kíváncsi vagy, és nem kérdezed meg azt, amire nem vagy kíváncsi? Ugye, szereted azt, akit szeretsz, és nem szereted azt, akit nem szeretsz? Ugye, ha megbántanak, megsértődsz, de ha nem bánt senki, nem is sértődsz meg?

– Igen, igen, igen – válaszolt mindenre Ribizke, és a két kutyatanárral együtt ő is várta, mit akar ezekkel a kérdésekkel Pöpöpapa, vagyis a zsűrielnök úr.

– Nahát akkor, kislányom – magyarázta Pöpöpapa –, most már az összes kutyaórát végighallgattad, és én a zsűri nevében kijelentem, nagyon helyes kiskutya lesz belőled.

De Ribizke megint elszomorodott.

– Hogy lesz belőlem kiskutya – kérdezte –, mikor nem is járok négykézláb, nem is ugatok, nem mozog a farkam se, vizsla se vagyok, puli se vagyok, hát akkor mi vagyok én?

Pöpöpapa már tudta, hogyan lesz kiskutya Ribizkéből, csak a büszke Piszke és a lepényfülű Bonifác nem tudta, de Pöpöpapa nem mondott többet, mert nem volt még itt az ideje.

Csak az ebédnek volt itt az ideje.

Ebéd után Ribizke egyedül üldögélt a patak partján, és azon gondolkodott, mért nem kiskutya ő, és hogyan lesz majd kiskutya, és honnan tudja Pöpöpapa, hogy ő kiskutya lesz. Ahogy ott nézegette a csilingelő, csordogáló patakot, egyszer csak valami selymes dolog ért a lábához.

Hát Piszke sündörgött utána, leült mellé, és csillogó szemmel nézett rá. Együtt hallgattak egy ideig, aztán Piszke megszólalt:

– Mondd, Ribizke, mi szeretnél te lenni, ha nagy leszel? – kérdezte komolyan.

– Neked elárulom, Piszke, hogy ott szeretnék ülni hátul, fönn a locsolóautó tetején, és összevissza locsolgatni mindenhová, ahová akarok.

Piszkének nagyon tetszett a dolog.

– Jaj, de jó lehet összevissza locsolgatni, az nagyon jó lehet! Azt még én is szívesen csinálnám! – Elhallgatott a pöttöm puli, aztán egy kis idő múlva megszólalt: – Ide figyelj, Ribizke! Ha neked esetleg valamiért nem sikerül megkutyulni, akkor én a te kedvedért megpróbálok emberré változni, ha te is akarod.

Ribizke megsimogatta Piszke buksi fejét.

– Nagyon aranyos vagy, Piszke, de ezt nem fogadhatom el tőled. Sokkal, de sokkal jobb kutynak lenni! – és Ribizke mélyet, nagyon mélyet sóhajtott, legalább olyan mélyet, mint Piszke szomorú korában.

De Piszke nem tűrhette, hogy ez a kedves kislány szomorkodjon, ugrándozni, bohóckodni kezdett, még Ribizke ölébe is felugrott, és feldöntötte a kislányt.

Nevetve hemperegtek, ugrabugráltak a patak mellett, az ezüsttörzsű fák tövében, a piros, fehér és kék virágok között.

Nemsokára Ribizkéből kutya lesz, éppen ezért a mesének vége lesz

Ezután minden nap boldog nap volt, minden nap csupa játék, szórakozás, ugrabugrálás meg fürdés a patakban, hegymászás, sétifikálás, jókedvű nevetés. Ribizke, Piszke, Bonifác egész nap együtt játszott.

Mindenki örült, mindenki nevetett.

Hanem egyszer csak eljött egy igazi mesenap, amikor valami más történik, mint máskor: Ribizke levelet kapott az anyukájától, hogy haza kell utaznia, mert kezdődik az iskola.

Ez a mesenap szomorú mesenap volt: el kellett búcsúzniuk egymástól.

Maga a búcsúzás is nagyon szomorú, ráadásul elmúlt a nyár, elmúlt a szünidő, letelt a szabadság, és még kiskutya se lett Ribizkéből.

Ribizke meg is kérdezte Pöpöpapától:

- Mondd, Pöpöpapa, te nem vetted észre, hogy belőlem észrevétlenül kiskutya lett?
- Nem – felelte Pöpöpapa.
- Én sem – mondta Ribizke.
- Én sem – mondta Piszke.
- Még én sem – mondta Bonifác.
- És akkor most mi lesz? – kérdezték egyszerre mind a hárman: Ribizke, Bonifác, Piszke.
- Kiskutya leszel, kislányom! – válaszolt Pöpöpapa.
- De nekem iskolába kell járnom, és ott belőlem nem kis kutyát, hanem embert csinálnak, és én már soha nem lehetek kiskutya, mert ezentúl már mindinkább ember leszek.
- Ugyan, Ribizke – korholta a kislányt Pöpöpapa –, ne csüggedj! Én elég öreg bácsi vagyok, és én tudom, ha nagyon akar valamit egy kisgyerek, akkor az úgy is lesz, akármire tanítják. Akarsz-e még mindig kutya lenni?
- Nagyon akarok – bólintott Ribizke, és igazat mondott.

De azért egy kicsit szomorú maradt Ribizke, és szomorú volt Piszke is, Bonifác is, Pöpöpapa is, mert a búcsúzás akkor is szomorú, ha az ember tudja, hogy ebből a kislányból egyszer mégiscsak kutya lesz.

Pöpöpapa és a kutyák kikísérték Ribizkét egészen a harmadik kanyarig, ahonnan a csilingelő-csordogáló patak már egyenesen fut tovább, integettek Ribizkének, aztán búsan hazaballagtak.

Pöpöpapa és Bonifác másnap reggel elindult erdőt kerülgetni, ugyanúgy, mint azelőtt.

Piszke pedig hallgatag lett, nem ugrált, nem nevetett, zászlófarkát sem csóválta, buksi fejét búsan lógatta, még a kackiás szőrbóbitája is lekonyult. Még Bonifác sem kérdezősködött, mért szomorú Piszke, mert még ő is tudta, mi a baj.

Pöpöpapa pedig abban reménykedett, talán egyszer elmúlik Piszke szomorúsága.

De bizony másnapra ez a pöttöm kis puli már annyira szomorú volt, hogy az étel sem ízlett, harmadnap már egy falatot sem evett, negyedik nap ki sem jött a kicsi hegyes kutyaházból, benn búsult magában. Pöpöpapa és Bonifác esténként ott ücsörögtek a kicsi kutyaház előtt,

finom, ízes falatokat toltak Piszke orra elé, de még a nagy kockacukor, még a savanyú káposzta sem segített. Piszke nem evett, Piszke nem járt-kelt, Piszke nem beszélt, nem aludt, csak búsult, búsult a lompos-bozontos zászlófarka, búsult a kicsi, fekete szőrbóbíta a feje búbján, búsult a négy kicsi praclija is, a szeme, a szája, az orra, búsult az egész kiskutya.

Ötödik nap Pöpöppapa és Bonifác nem mentek erdőkerülgetni, egész nap Piszke mellett ücsörögtek, hátha-hátha felvidíthatnák.

Hatodik nap Pöpöppapa már annyira aggódott, hogy elküldte Bonifácot a Doktor Bácsiért.

A Doktor Bácsi megvizsgálta Piszket, és azt mondta, ennek a kis pulinak olyan baja van, amin ő, sajnos, nem segíthet. Ennek a kiskutyának valami hiányzik, azért szomorú.

Pöpöppapa és Bonifác egymásra néztek, és a fejüket csóválták.

A három hegyes erdészházban, a Gyíkszöld-hegyek kellős közepén szavát sem lehetett hallani senkinek. Még Bonifác sem kérdezősködött, szótlanul itta a barna sört, egyik üveggel a másik után, mert állandóan szomorú volt.

Aztán jött a hetedik nap.

Ez volt ám az igazi mesenap!

Úgy kezdődött, hogy Piszke reggel előbújt a kicsi, hegyes erdészházból, beleszagolt a nap-sugárba, és izgatottan járt fel-alá a tisztáson. Pöpöppapa és Bonifác csak bámulták, mi lehet a kis pulival. Aztán szinte egyszerre kérdezték:

– Mondd, Piszke, nincs neked valamilyen furcsa érzésed?

– A furcsa érzés az, amilyen még nem volt az embernek – fitogtatta tudományát Bonifác.

– Tudom, milyen az – felelte halkán Piszke, mert a szomorkodás nem jelenti azt, hogy az ember ne őrizze meg a méltóságát. – Azt hiszem, most nekem éppen furcsa érzésem van. Éppen olyan érzésem van, mint amilyen még nem volt.

– Az, az – bólintott Pöpöppapa –, az a furcsa érzés.

Pöpöppapa és Bonifác megint összenézett. Bólogattak, és ők is izgatottan mászkáltak, szaladgáltak összevissza, még a bölcs és öreg Pöpöppapa is.

Mert az ember néha éppen akkor bölcs, amikor izgatottan szaladgál összevissza. És Bonifác terített, és Pöpöppapa főzött, négy teríték került az asztalra, négy szelet hús sült a serpenyőben.

Piszke puli meg mászkált a tisztáson összevissza, ide-oda, té volt és tova, és egyszer, maga sem tudta, miért, egyszer csak elindult lefelé a patak partján, arrafelé, amerre a harmadik kanyar van, ahonnan a víz már egyenesen fut előre, elindult lassan, mert még gyöngé volt, aztán egyre gyorsabban, csak úgy szaladt vele a négy tappancs-praclija.

És abban a pillanatban, de éppen abban a pillanatban, amikor Piszke a harmadik kanyarhoz ért, a patakban, a köveken, egy röpke-szőke copfos, buksi kislány feje bukkan elő, aztán a blúza, a farmernadrágja és végül az ugrabugra kicsi lába.

– Ribizke! Ribizke! – visított örömeiben Piszke.

– Piszke, Piszke! – visította Ribizke. Mindketten nagyot ugrottak egymás felé, és így mindketten bokáig ugrottak a patak vizébe.

Sebaj, nevettek egy nagyot, és vígan tocsogtak, caplattak a csilingelő-csordogáló, almazöld vizű patakban. Aztán szaladtak fölfelé a hegyes erdészházak felé, Pöpöppapa és Bonifác már messziről hallotta a hangjukat.

Pöpöppapa megint így csinált Bonifácnak, hogy: pszt! – és Bonifác megfogadta, hogy nem kérdez senkitől semmit addig, amíg nem lehet. És kiszámolta, hány legutolsó kérdése lenne, és ezért az asztal mellé tett három üveg barna sört.

Nagy volt az öröm, és nagyon finom volt az ebéd, legalábbis mindenkinek sokkal jobban ízlett, mint bármilyen más ebéd azelőtt.

Aztán ebéd után kiültek a tornáclépcsőre, és Ribizke elmesélte, hogy csak egy napra jöhetett.

Amint ezt Piszke meghallotta, lehajtotta a kis fejét, Pöpöppapa pedig megkérdezte:

– És mért jöttél, kislányom?

– Pöpöppapa, én azért jöttem – Ribizke nagyot nyelt, aztán folytatta –, szóval nekem nagyon nagy kérésem lenne. Nagyon nagy. És nem is tudom, meg merjem-e kérdezni tőle.

– Kitől, kislányom?

– Hát Piszkétől.

– Mit? – emelte fel a fejét kíváncsian a kis puli.

– Hát... azt, hogy... nézd, Piszke, én tudom, hogy nagyon... és nem haragszom meg, ha nemet mondasz, mert én megértem, hogy sohasem akarsz visszamenni abba a városba, ahol téged nem tiszteltek eléggé... Mégis megpróbálom, ezért jöttem, szóval... arra kérnélek, gyere velem a városba, gyere hozzám, igaz, hogy nekem csak egy kicsi szobám van, de olyan egyedül vagyok... és... és úgy szeretném, ha mindig ott lennél velem.

Piszke akkorát ugrott örömében, mint egy nagy, csokoládébarna bolha, pedig fekete volt. Körülugrálta Ribizkét, körbepörgette zászlófarkát.

– Hát persze hogy megyek! Nagyon is megyek! Máris megyek! – kiabálta.

Gondolhatjátok, mekkora volt az öröm, Pöpöppapa elmesélte, hogy Piszke is milyen szomorú volt, mennyire hiányzott neki az ő külön valakije: Ribizke. Bonifác is kérdezgetett, mert közben megitta a három üveg sört, és Pöpöppapa intett neki, hogy most már annyit kérdezhet, amennyit csak akar.

Egyszer csak Pöpöppapa csendet kért:

– Mondd, Ribizke kislányom! Nem vettél észre magadon valami egészen észrevétlen dolgot?

Ribizke csodálkozva nézett.

– Csak nem arra gondolsz, hogy...

– De bizony arra – felelte Pöpöppapa, és hunyorított az okuláré mögött.

Piszke és Bonifác is hegyezték a fülüket, és csodák csodája, Bonifác még kérdezni is elfelejtett, annyira figyelt.

Ribizke felugrott, nézegette magát, hátát, vállát, elejét, hátulját, kezét-lábát, cipője orrát; leguggolt, mindenfelé kukucskálgatott, tapogatta magát, fejét, fülét, orrát.

Pöpöppapa nevetett:

– Nem jó helyen keresgélsz, Ribizke!

– Hát hol keressek? – kérdezte a kislány. – Sehol sem vagyok kiskutya.

– Dehogyanisnem, Ribizke – mondta komolyan Pöpöppapa –, belül lettél kiskutya.

– Hol? Benne van a kiskutya? – kérdezte azonnal Bonifác. – Jöjjön ki! Ribizke, vedd ki! Hadd nézzem!

– Ne bolondozz, Bonifác – intette le Pöpöppapa a vizslát, és még komolyabbra fordította a szót –, Ribizke kislány, volt kutyajelölt azért lett kiskutya, pedig se kutyafüle, se kutya farka nincsen, mert a legeslegfontosabb kutyatulajdonságot megtanulta. A legeslegfontosabb kutyatulajdonság pedig – a hűség.

Ribizke nagyot nézett, de a kutyák is. Pöpöppapa folytatta:

– Ribizke visszajött Piszkéért, mert hiányzott neki a kicsi puli, és érezte, hogy Piszke is szomorkodik utána. Megszerette Piskét, és nem tudja itt hagyni. És ez a legfontosabb kutyatulajdonság.

Mondanom sem kell, hogy nagy dínomdánom volt ezután, azon a vasárnap délután a Gyík-zöld-hegyek kellős közepén, Csöpögön, a három hegyes erdészházban. Képzeljétek, örömemben még Piszke is ivott barna sört, meg Ribizke is, még Pöpöppapa is!

A barna sörtől mindannyian táncra perdültek a tisztáson, és kéz a kézben, karikában énekelték együtt a

HARMADIK KORNYIKÁLÁST TANULSÁGGAL

Figyelj ide, Bonifác!
Te is figyelj, Piszke!
Ilyen csodát ritkán látsz:
kutya lett Ribizke!

Pedig nem jár négy lábon,
nincsen zászlós farka,
szőre se nőtt, úgy látom,
se vörös, se tarka.

De mert Piskét szereti,
és Ribizkét Piszke,
kutyák között valamit
csak tanult Ribizke.

Egy kicsikét megkutyult,
s ami az övé lett:
kutyáktól tanulta el
végül a hűséget.

Pöpöppapa megmondta
– ez itt a tanulság –,
hogy a hűség a legszebb
kutyatulajdonság.